

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO (UE, EURATOM) 2016/1462**z dnia 28 kwietnia 2016 r.****w sprawie sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego w kontekście absolutorium dla Komisji za rok budżetowy 2014**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego sporządzane zgodnie z art. 287 ust. 4 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2014 ⁽¹⁾,
  - uwzględniając skonsolidowane sprawozdanie roczne Unii Europejskiej za 2014 r. (COM(2015) 377 – C8-0267/2015) ⁽²⁾,
  - uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2014 wraz z odpowiedziami instytucji ⁽³⁾,
  - uwzględniając poświadczenie wiarygodności ⁽⁴⁾ rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw przedłożone przez Trybunał Obrachunkowy za rok budżetowy 2014 zgodnie z art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając swoją decyzję z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2014, sekcja III – Komisja ⁽⁵⁾, oraz rezolucję zawierającą uwagi, stanowiącą integralną część tej decyzji,
  - uwzględniając zalecenie Rady z dnia 12 lutego 2016 r. w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy 2014 (05583/2016 – C8-0042/2016),
  - uwzględniając art. 317, 318 i 319 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽⁶⁾, w szczególności jego art. 62, 164, 165 i 166,
  - uwzględniając art. 93 Regulaminu i załącznik V do Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0127/2016),
- A. mając na uwadze, że na mocy art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej Komisja wykonuje budżet i zarządza programami, a w zastosowaniu art. 317 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Komisja wykonuje budżet we współpracy z państwami członkowskimi na własną odpowiedzialność zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami;
- B. mając na uwadze, że sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego dostarczają informacji na temat problemów związanych z wdrażaniem środków, które to informacje są przydatne Parlamentowi jako organowi udzielającemu absolutorium;
- C. mając na uwadze, że uwagi Parlamentu dotyczące sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego stanowią integralną część ww. decyzji Parlamentu z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2014, sekcja III – Komisja;

⁽¹⁾ Dz.U. L 51 z 20.2.2014.

⁽²⁾ Dz.U. C 377 z 13.11.2015, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 10.11.2015, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 377 z 13.11.2015, s. 146.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0147 (zob. s. 25 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

Część I – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 18/2014 pt. „Systemy oceny i monitorowania zorientowanego na rezultaty stosowane przez EuropeAid”

1. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne poświęcone ocenie systemów oceny i monitorowania zorientowanego na rezultaty stosowanych przez EuropeAid oraz przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia;

Uwagi ogólne

2. jest poważnie zaniepokojony niewystarczającą wiarygodnością systemów oceny i monitorowania zorientowanego na rezultaty stosowanych przez EuropeAid oraz niedostatecznym poziomem nadzoru i monitorowania oceny programów, a także faktem, że EuropeAid nie jest w stanie zagwarantować, że zasoby kadrowe i finansowe są odpowiednie i skutecznie rozdzielane na poszczególne działania z zakresu oceny;
3. zwraca uwagę, że konieczne jest przedstawienie Parlamentowi, jako organowi kontroli budżetowej, jasnych informacji o tym, w jakim zakresie rzeczywiście zrealizowano główne cele Unii;
4. uważa, że wysłuchania z udziałem nie tylko urzędników Komisji i ESDZ, lecz również beneficjentów i niezależnych ekspertów zapewnią bardziej kompleksową ocenę wkładu EuropeAid w realizację celów Unii;
5. przypomina, że w ramach zobowiązania Komisji do zapewniania jakości należy przedstawić zewnętrzne, obiektywne i bezstronne informacje zwrotne na temat wyników programów i projektów pomocowych Komisji;
6. uważa, że wyniki ocen stanowią kluczowe elementy polityki i procesu przeglądu polityki w celu dostosowania strategicznych celów politycznych oraz zwiększenia ogólnej spójności z innymi strategiami politycznymi Unii; w związku z tym jest zdania, że oceny powinny być niezależne, przejrzyste i dostępne dla opinii publicznej;
7. jest zdania, że inwestowanie w analizowanie i gromadzenie wyników pochodzących z różnego rodzaju ocen przynosi nie tylko ogólny obraz tendencji, ale także umożliwia wyciągnięcie wniosków, które pozwolą na zwiększenie ostatecznej skuteczności procesów oceny, jednocześnie dostarczając lepszej podstawy dowodowej dla procesu podejmowania decyzji i kształtowania polityki oraz dla kontynuowania istniejących projektów związanych ze szczególnymi instrumentami pomocy;
8. jest zdania, że dzielenie się wiedzą przy wykorzystaniu wszystkich środków i narzędzi ma kluczowe znaczenie nie tylko dla rozwoju kultury oceny, ale przede wszystkim dla propagowania kultury skutecznego działania;
9. zachęca Trybunał do przyjrzenia się wszystkim mechanizmom finansowania EuropeAid, aby dopilnować, by środki finansowe były optymalnie wykorzystywane oraz by finansowanie unijne skutecznie przyczyniało się do realizacji celów i przestrzegania wartości Unii; uważa, że projekty finansowane przez Unię powinny być dostosowane do jej celów politycznych w krajach sąsiadujących, przy uwzględnieniu odpowiedzialności beneficjentów oraz faktu, że środki UE są zamienne;
10. popiera zalecenia Trybunału dotyczące systemów oceny i monitorowania zorientowanego na rezultaty (ROM) stosowanych przez EuropeAid;

Zalecenia Trybunału

11. zauważa, że Trybunał przedstawia zalecenia dotyczące: wydajnego wykorzystania zasobów przeznaczonych na oceny i ROM, ustalenia priorytetów i monitorowania ocen, wdrożenia procedur kontroli jakości, wykazywania osiągniętych rezultatów oraz działań następczych i rozpowszechniania wniosków płynących z ocen i ROM;
12. uważa, że EuropeAid powinna utrzymać odpowiednie praktyki zarządzania informacjami i regularnie dokonywać oceny swoich potrzeb, tak aby zagwarantować odpowiedni przydział zasobów finansowych i kadrowych po przeprowadzeniu ocen programów oraz działań w ramach ROM;

13. jest zdania, że aby zagwarantować, że przeprowadzane oceny odzwierciedlają priorytety organizacji, EuropeAid powinna:
  - precyzyjnie określić kryteria wyboru, tak aby uszeregować oceny programów pod względem ich znaczenia, a także udokumentować wykorzystanie tych kryteriów przy ustalaniu planów dokonywania ocen, które powinny być komplementarne z działaniami w ramach ROM,
  - znacznie ulepszyć system monitorowania i sprawozdawczości w zakresie wykonania planów ocen, również poprzez dostarczenie analizy przyczyn zaistniałych opóźnień i opisu działań podjętych w celu ich wyeliminowania,
  - wzmocnić ogólny nadzór nad swoimi działaniami związanymi z oceną programów;
14. uważa, że aby zapewnić jakość ocen programów i ROM, EuropeAid powinna:
  - nalegać, by jednostki operacyjne i delegatury stosowały się do wymogów kontroli jakości, w tym by w odniesieniu do ocen programów korzystały z grup referencyjnych i dokumentowały przeprowadzane kontrole jakości,
  - regularnie kontrolować stosowanie tych mechanizmów kontroli;
15. uważa, że aby system dokonywania ocen w większym stopniu zapewniał odpowiednie informacje na temat osiągniętych rezultatów, EuropeAid powinna:
  - bardziej rygorystycznie egzekwować przepisy nakładające obowiązek stosowania celów SMART (skonkretyzowanych, mierzalnych, osiągalnych, realnych i terminowych) i sprawdzalnych wskaźników;
  - zmodyfikować system monitorowania, tak aby nadal zapewniał on dane dotyczące programów przez co najmniej trzy lata od ich zakończenia; oraz
  - znacznie zwiększyć udział ocen programów dokonywanych *ex post*;

Część II – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 22/2014 pt. „Uzyskiwanie oszczędności: jak utrzymywać pod kontrolą koszty projektów w zakresie rozwoju obszarów wiejskich dotowanych ze środków UE”

16. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału pt. „Uzyskiwanie oszczędności: jak utrzymywać pod kontrolą koszty projektów w zakresie rozwoju obszarów wiejskich dotowanych ze środków UE”;
17. zauważa, że unijna polityka rozwoju obszarów wiejskich ma kluczowe znaczenie dla zwiększania konkurencyjności rolnictwa i zapewniania zrównoważonego zarządzania zasobami naturalnymi, a także dla promowania działań w dziedzinie klimatu; podkreśla znaczenie rozwoju terytorialnego wiejskich gospodarek i społeczności, w tym tworzenia i utrzymywania miejsc pracy;
18. ubolewa, że na początku okresu programowania 2007–2013 Komisja nie zaproponowała wytycznych ani nie upowszechniała dobrych praktyk oraz nie zapewniła skutecznego funkcjonowania systemów kontroli w państwach członkowskich, zanim rozpoczęły one zatwierdzanie dotacji; podkreśla, że od 2012 r. Komisja przyjęła bardziej aktywne i skoordynowane podejście;
19. odnotowuje, że stwierdzono liczne uchybienia w dziedzinie kontroli przez państwa członkowskie kosztów dotacji na rozwój obszarów wiejskich; zauważa, że Komisja zgadza się, iż można by poczynić oszczędności dzięki lepszej kontroli kosztów w ramach dotacji na projekty rozwoju obszarów wiejskich przy jednoczesnym uzyskiwaniu takich samych produktów i rezultatów oraz realizacji tych samych celów; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że znaleziono wykonalne i opłacalne rozwiązania, które można szerzej zastosować, oraz że Komisja przyjmuje ustalenia Trybunału i wyraża zamiar współpracy z państwami członkowskimi, aby poprawić kontrolę kosztów rozwoju obszarów wiejskich w okresie programowania 2014–2020;

20. podziela pogląd Trybunału, zgodnie z którym Komisja i państwa członkowskie powinny sprawdzić na wczesnym etapie nowego okresu programowania, czy systemy kontroli funkcjonują w wydajny sposób i czy są skuteczne w odniesieniu do zagrożeń;
21. podkreśla, że Komisja powinna zachęcać państwa członkowskie do stosowania listy kontrolnej i opracowanych przez Trybunał kryteriów zawartych w załączniku I⁽¹⁾;
22. podkreśla, że Komisja i państwa członkowskie powinny współpracować w celu dopilnowania, by strategię stosowane w przypadku wszystkich programów rozwoju obszarów wiejskich spełniały określone przez Trybunał kryteria służące do oceny, czy systemy kontroli umożliwiają rozwiązanie problemów dotyczących zagrożeń, takich jak zawyżanie wymagań, niekonkurencyjne ceny i zmiany w projektach, oraz czy są ukierunkowane na obszary o największym poziomie ryzyka; uważa, że częścią tego procesu powinna być ocena *ex ante* systemów kontroli przeprowadzana przez działy audytu wewnętrznego organów państw członkowskich (lub przez inne organy inspekcyjne lub kontrolne);
23. uważa, że państwa członkowskie powinny: szerzej stosować opłacalne podejścia, które już zostały zidentyfikowane; oceniać koszty pod kątem oczekiwanych produktów i rezultatów; sprawdzać, czy koszty standardowe skutkują zawyżonymi płatnościami; stosować rzeczywiste ceny rynkowe, a nie katalogowe ceny dostawców, jako ceny referencyjne dla sprzętu i maszyn itp.; weryfikować racjonalności kosztów, również w przypadku przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia; stosować surowsze wymogi lub bardziej szczegółową weryfikację w przypadku działań z wysoką stawką pomocy itp.;
24. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zobowiązała się przekazać wskazówki dotyczące kontroli i kar w kontekście rozwoju obszarów wiejskich, w tym szczegółowe wskazówki dotyczące racjonalności kosztów oraz załączoną do sprawozdania specjalnego listę kontrolną dla instytucji zarządzających; zauważa, że w okresie 2014–2020 działania w ramach Europejskiej Sieci na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich obejmą też szkolenia i wymianę doświadczeń;

Część III – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 23/2014 pt. „Błędy w wydatkach na rozwój obszarów wiejskich: przyczyny i sposoby ich eliminowania”

25. jest zaniepokojony wykrytym przez Trybunał wysokim poziomem błędów w zakresie polityki rozwoju obszarów wiejskich; zauważa jednak nieznaczny spadek tego poziomu w ostatnich trzech latach;
26. uznaje wysiłki poczynione przez państwa członkowskie i Komisję w celu ograniczenia liczby błędów w wydatkach na rozwój obszarów wiejskich, zwłaszcza w aktualnej trudnej sytuacji gospodarczej i przy uwzględnieniu oszczędności budżetowych;
27. zauważa, że Komisja, na postawie kontroli przeprowadzonych przez państwa członkowskie i przez swoje służby, wdrożyła środki naprawcze w wielu dziedzinach wskazanych w sprawozdaniu specjalnym Trybunału lub jest w trakcie wdrażania tych środków;
28. przypomina, że Trybunał stwierdził w swoim sprawozdaniu rocznym, iż w wielu przypadkach władze krajowe dysponowały wystarczającymi informacjami, aby wykryć i skorygować te błędy lub im zapobiec przed zadeklarowaniem Komisji poniesionych wydatków, co znacznie obniżyłoby poziom błędów;
29. zauważa, że im przepisy są prostsze do wdrożenia, tym mniej błędów wystąpi; jest zaniepokojony tym, że poziom błędów może ponownie wzrosnąć w nadchodzących latach z uwagi na złożoność nowych przepisów zreformowanej WPR; wzywa zatem do faktycznego uproszczenia WPR i do wydania władzom krajowym i rolnikom jaśniejszych wytycznych;
30. uważa, że koszty zarządzania i kontroli (4 mld EUR) całej WPR są znaczne i że należy skupić się na poprawie efektywności kontroli, a nie na zwiększaniu ich liczby; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do skupienia się na przyczynach błędów w wydatkach na rozwój obszarów wiejskich; uważa, że państwa członkowskie powinny we właściwych przypadkach przedsięwziąć następujące działania zapobiegawcze i naprawcze:

⁽¹⁾ Zob. załącznik I do sprawozdania specjalnego zawierający opracowaną przez Trybunał listę kontrolną służącą ocenie koncepcji systemów kontroli w odniesieniu do zagrożeń związanych z kosztami rozwoju obszarów wiejskich.

a) Zamówienia publiczne

Stosując koncepcję warunku wstępnego, państwa członkowskie powinny opracować i zapewnić beneficjentom szczegółowe wytyczne na temat stosowania przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych.

W proces ten należy włączyć organy krajowe, które specjalizują się w monitorowaniu zgodności z przepisami dotyczącymi udzielania zamówień publicznych. Należy położyć nacisk na trzy główne naruszenia przepisów: nieuzasadnione udzielanie zamówienia z wolnej ręki bez zastosowania procedury konkurencyjnej; błędne zastosowanie kryteriów wyboru i udzielania zamówień oraz nieprzestrzeganie zasady równego traktowania oferentów.

b) Umyślne obchodzenie przepisów

Na podstawie szczegółowych kryteriów kwalifikowalności i wyboru zawartych w programach rozwoju obszarów wiejskich państwa członkowskie powinny opracować wytyczne, aby ułatwić inspektorom identyfikację przesłanek wskazujących na potencjalne nielegalne działania.

c) Płatności rolnośrodowiskowe

Państwa członkowskie powinny zwiększyć zakres kontroli administracyjnych, aby obejmowały również weryfikację zobowiązań w oparciu o stosowne dokumenty, która to weryfikacja obecnie realizowana jest jedynie w 5 % przypadków, w ramach kontroli na miejscu. Ponadto należy opracować system zmniejszeń i sankcji, który powinien wywierać znaczący efekt odstrasżający w przypadku beneficjentów zamierzających naruszyć przepisy.

31. zwraca się do Komisji, aby ściśle monitorowała realizację programów rozwoju obszarów wiejskich i uwzględniała w kontrolach zgodności obowiązujące przepisy, w tym również te przyjęte na szczeblu krajowym, jeżeli takowe istnieją, aby zmniejszyć ryzyko ponownego wystąpienia niedociągnięć i błędów napotkanych w okresie programowania 2007–2013;
32. uważa, że wciąż jest wiele niespójności co do metod obliczania poziomu błędu, nie tylko między metodami Komisji a metodami państw członkowskich, lecz również między metodami stosowanymi przez służby Komisji, przez co wprowadzenie odpowiednich przepisów krajowych w państwach członkowskich jest jeszcze bardziej skomplikowane; wzywa Komisję do stosowania jednolitej metody obliczania poziomu błędu, którą można by w pełni odzwierciedlić w metodach państw członkowskich;
33. wspiera intensywniejsze wykorzystanie, we właściwych przypadkach i zgodnie z przepisami, uproszczonych metod w zakresie kosztów oraz zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przeanalizowanie, w jakim stopniu można skopiować charakterystykę – taką jak węższy zakres, ograniczone kryteria kwalifikowalności i zastosowanie uproszczonych opcji w zakresie kosztów – w koncepcji i we wdrażaniu większej liczby środków wsparcia, bez podważania ogólnych celów tych środków;
34. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przeanalizowanie, jak można udoskonalić system wspierania inwestycji w przetwórstwo produktów rolnych, oraz o przeanalizowanie instrumentu płatności rolnośrodowiskowych, tak aby w miarę możliwości można było kontrolować środki na zobowiązania w drodze kontroli administracyjnych prowadzonych przez państwa członkowskie;
35. wzywa Komisję do przeprowadzenia szczegółowej analizy przyczyn negatywnej korelacji między poziomem realizacji finansowej a poziomem błędu;

Część IV – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 24/2014 pt. „Czy należycie zarządzać się wsparciem UE na rzecz zapobiegania pożarom i klęskom żywiołowym w lasach oraz na rzecz naprawiania szkód przez nie wyrządzonych?”

36. wzywa Komisję do ustanowienia wspólnych kryteriów w celu identyfikacji skali zagrożenia pożarowego w europejskich lasach, aby zakończyć arbitralne i niespójne definiowanie obszarów wysokiego zagrożenia pożarowego, a tym samym położyć kres niewydolnemu procesowi oceny i wyboru przez państwa członkowskie;

37. wzywa państwa członkowskie do wybierania działań zapobiegawczych wedle faktycznych potrzeb związanych z zagrożeniem pożarowym oraz zgodnie z wymogami działania 226, a nie zgodnie z innymi celami środowiskowymi lub gospodarczymi; twierdzi w związku z tym, że beneficjenci muszą mieć obowiązek bezwarunkowego udowodnienia i dokładnego udokumentowania potrzeby otrzymania wsparcia w ramach tego środka; popiera zalecenie Trybunału dotyczące nadania priorytetu działaniom w najcenniejszych z punktu widzenia ekologii lasach, takich jak obszary leśne należące do sieci Natura 2000;
38. z uwagi na alarmujące ustalenia Trybunału dotyczące średnich kosztów podobnych działań w różnych regionach domaga się rozsądnego i potwierdzalnego pułapu wsparcia oraz dokładnego należytego uzasadnienia wszelkich zmian tego pułapu;
39. zwraca się do państw członkowskich o lepszą koordynację i lepsze uporządkowanie ich strategii na wypadek pożarów lasów; popiera utworzenie europejskiej platformy dla beneficjentów, umożliwiającej im wymianę i promowanie najlepszych praktyk;
40. szczególnie ubolewa nad utrzymującymi się poważnymi uchybieniami stwierdzonymi przez Trybunał w odniesieniu do okresu 2014–2020 w związku ze stale nieodpowiednimi ramami monitorowania; wzywa Komisję do podjęcia natychmiastowych działań w celu udoskonalenia jej systemu monitorowania i kontroli;
41. wzywa Komisję, by wspierała dostarczanie zharmonizowanych danych na temat wielofunkcyjnej roli lasów i zasobów leśnych, zachęcając do ustanowienia europejskiego systemu informacji o lasach opartego na danych krajowych oraz do zintegrowania go z europejską platformą danych;
42. nalega ponadto, by państwa członkowskie ustanowiły solidny system kontroli, obejmujący zatrzymywanie odpowiednich dokumentów i informacji; wzywa w związku z tym Komisję do dopilnowania, by wsparcie przyznawano jedynie tym państwom członkowskim, które ustanowiły takie odpowiednie i podlegające przeglądowi systemy kontroli;
43. wzywa państwa członkowskie do regularnego składania sprawozdań ze skutków przeprowadzonych działań oraz z tego, jak spadła liczba pożarów lub kłęk żywiołowych i jaka była powierzchnia zniszczeń;

Część V – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 1/2015 pt. „Śródlądowy transport wodny w Europie: od 2001 r. nie odnotowano znaczącego wzrostu udziału w przewozach ani istotnej poprawy żeglowności”

44. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału pt. „Śródlądowy transport wodny w Europie: od 2001 r. nie odnotowano znaczącego wzrostu udziału w przewozach ani istotnej poprawy żeglowności” oraz popiera sformułowane w nim ustalenia, wnioski i zalecenia;
45. zauważa, że sektor transportowy Unii ma zasadnicze znaczenie dla ukończenia tworzenia jednolitego rynku, dla konkurencyjności MŚP i ogólnego wzrostu gospodarczego w Europie;
46. stwierdza, że tempo rozwoju śródlądowego transportu wodnego jest wolniejsze od tempa rozwoju transportu drogowego i kolejowego, pomimo dekady inwestycji; apeluje o znaczne wzmożenie wysiłków Komisji i państw członkowskich;
47. zachęca Komisję i państwa członkowskie do wykorzystania harmonogramów badań, rozwoju i innowacji również na potrzeby sektora śródlądowego transportu wodnego i uwzględnienia w nich infrastruktury i urządzeń w portach, aby zapewnić rozwój techniczny zgodny z wymogami dotyczącymi innych środków transportu, a w konsekwencji zapewnić transport multimodalny;

48. jest zdania, że realizacja celów określonych w białej księdze z 2001 r. oraz w jej śródkresowym przeglądzie w 2006 r., a także w programach NAIADES (Program na rzecz rozwoju żeglugi śródlądowej oraz dróg wodnych w Europie) z 2006 i 2013 r. nie powiodła się, częściowo z powodu braku zaangażowania się państw członkowskich;
49. zauważa, że państwa członkowskie są mniej zainteresowane inwestowaniem we wspólnotową politykę transportową, że wolą finansować projekty krajowe, regionalne i lokalne oraz że procesy wyboru projektów są zdecentralizowane, przez co Komisja nie może ustalać rangi ważności kwalifikujących się projektów;
50. podkreśla, że państwa członkowskie podjęły prawne zobowiązanie do zapewnienia krajowego finansowania na rzecz realizacji sieci bazowej, tak aby strategicznie istotne drogi wodne w Europie zostały przekształcone w korytarze transportowe o dużej przepustowości;
51. zauważa, że osłabła strategiczna rola koordynacyjna Komisji, co doprowadziło do rozżewu między realizowanymi projektami a priorytetami na szczęblu Unii;
52. zwraca uwagę, że na podstawie analizy sprawozdań specjalnych Trybunału ⁽¹⁾ podobne wnioski co w przypadku śródlądowych dróg wodnych można wyciągnąć na temat innych obszarów polityki transportowej finansowanych z budżetu UE; zauważa, że w takich obszarach jak miejska komunikacja zbiorowa i infrastruktura portów lotniczych bolączką projektów są często:
  - a) niska wartość dodana po zakończeniu realizacji;
  - b) niezadowalające pomiary wyników;
  - c) niewystarczający nacisk na oszczędność;
  - d) brak oceny wpływu;
  - e) niespójne plany regionalne, krajowe i ponadkrajowe;
  - f) niepełne wykorzystanie infrastruktury, co negatywnie wpływa na ogólny efekt;
  - g) brak zrównoważoności;
  - h) słabości w dziedzinie koncepcji projektów i polityki mobilności;
  - i) brak rozsądnej polityki mobilności;
  - j) trudna współpraca Komisji z władzami państw członkowskich;
53. jest zdania, że przedstawione powyżej wnioski oraz uwagi dotyczące śródlądowego transportu wodnego wskazują na wspólne ogólnounijne kwestie przekrojowe; uważa, że efekty unijnego finansowania ogółu transportu są osłabione przez niezadowalające planowanie strategiczne oraz brak spójności, trwałych wyników, skuteczności i wydajności;
54. jest zdania, że można osiągnąć trwałe wyniki tej polityki w drodze ścisłej współpracy samych państw członkowskich, a także państw członkowskich z Komisją w celu zagwarantowania rozwoju śródlądowego transportu wodnego;

⁽¹⁾ Sprawozdanie specjalne nr 1/2014 pt. „Efektywność projektów w zakresie miejskiej komunikacji zbiorowej, które uzyskały wsparcie UE” oraz sprawozdanie specjalne nr 21/2014 pt. „Infrastruktura portów lotniczych współfinansowana ze środków UE: znikome korzyści w stosunku do kosztów”.

55. zaleca zarówno Komisji, jak i państwom członkowskim, by z najwyższą powagą traktowały wspólne zobowiązania, ponieważ unijny sektor transportu działa w złożonych i zmiennych warunkach gospodarczych, politycznych i prawnych, a przy tworzeniu sieci multimodalnych pojawiają się przeszkody i ograniczenia związane z rozbieżnymi priorytetami i niespójnym zaangażowaniem;
56. zaleca państwom członkowskim, by skoncentrowały się na tych projektach dotyczących śródlądowych dróg wodnych, które są bezpośrednio związane z korytarzami sieci bazowej, aby zapewnić jak najlepsze efekty i jak najszybciej przyczynić się do poprawy śródlądowego transportu wodnego;
57. zaleca stosowanie zasady „mniej oznacza więcej”, gdy państwa członkowskie inwestują w transport wodny: ograniczone zasoby Unii powinny być przeznaczane głównie na projekty priorytetowe, aby skutecznie likwidować wąskie gardła i ustanowić zintegrowaną ogólnounijną sieć dróg wodnych;
58. zaleca, by państwa członkowskie traktowały rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1315/2013 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie TEN-T) i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1316/2013 ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie instrumentu „Łącząc Europę”) jako główne narzędzia służące usprawnianiu projektów, aby osiągnąć cele ustanawiane przez Komisję od 2001 r.;
59. zaleca, by instrumenty TEN-T i „Łącząc Europę” były powszechnie stosowane jako mechanizmy umożliwiające inwestycje, skupione na strategicznie istotnych korytarzach Unii (sieć bazowa i sieć kompleksowa) i obejmujące znormalizowane wymogi dotyczące infrastruktury na całej długości sieci oraz prawnie wiążące terminy realizacji projektów;
60. zaleca stosowanie gruntownych podejść strategicznych i planowania strategicznego przy synchronizacji finansowania z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, TEN-T oraz z instrumentu „Łącząc Europę”, tak aby skutecznie i wydajnie osiągnąć cele transportu śródlądowymi drogami wodnymi;
61. zaleca uznanie ustanowienia intermodalnych centrów transportowych wzdłuż sieci bazowej za kluczowy czynnik sprawczy w procesie przenoszenia transportu towarów i ładunków z dróg na śródlądowe drogi wodne;
62. zaleca państwom członkowskim, by uwzględniły rolę koordynacyjną Komisji, jeśli chodzi o długoterminowe projekty strategiczne, takie jak korytarze sieci bazowej;
63. zaleca Komisji, by zidentyfikowała i przeanalizowała wszystkie kwestie przekrojowe, skupiając się szczególnie na planowaniu strategicznym, współpracy z państwami członkowskimi i współpracy państw członkowskich między sobą oraz wyborze i realizacji projektów, aby można było uwzględnić wnioski w aktualnym okresie programowania;
64. uważa, że Komisja powinna zapewniać państwom członkowskim intensywną pomoc techniczną i doradztwo przed przedkładaniem przez nie propozycji projektów i podczas całego etapu realizacji, aby wyeliminować zidentyfikowane przeszkody w śródlądowym transporcie wodnym;
65. zaleca Komisji, by skoncentrowała się na finansowaniu tych projektów, które są najbardziej istotne dla śródlądowego transportu wodnego i które oferują szczegółowe plany wyeliminowania wąskich gardeł;
66. zaleca Komisji, by w pierwszym rzędzie finansowała takie projekty i inicjatywy w państwach członkowskich, których celem jest udoskonalenie transportu wodnego dzięki innowacyjnym rozwiązaniom, takim jak zaawansowana technologicznie nawigacja, paliwa alternatywne i energooszczędne statki; uważa, że Komisja powinna również zachęcać do wielostronnych europejskich programów wymiany *know-how* i wiedzy między różnymi portami w Unii;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1315/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej i uchylające decyzję nr 661/2010/UE (Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1316/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające instrument „Łącząc Europę”, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 913/2010 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 680/2007 i (WE) nr 67/2010 (Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 129).

67. zaleca Komisji, by podniosła poziom wiedzy w państwach członkowskich i ich regionach na temat dostępnych instrumentów finansowania służących wsparciu śródlądowego transportu wodnego, z myślą o likwidacji istniejących wąskich gardeł wzdłuż kluczowych korytarzy;
68. uważa, że należy znacznie poprawić koordynację działań państw członkowskich na rzecz rozwoju śródlądowego transportu wodnego za pomocą ułatwień i bardziej wiążących zobowiązań oraz warunków, które będą stanowić ramy dla prac nad multimodalnymi korytarzami sieci bazowej utworzonymi przez instrument „Łącząc Europę” i rozporządzenie w sprawie TEN-T;
69. uważa, że Komisja powinna wynegocjować szczegółowe i możliwe do osiągnięcia działania w celu likwidacji wąskich gardeł, które to działania powinny mieć formę harmonogramu realizacji, a państwa członkowskie powinny się na nie zgodzić;
70. wzywa Komisję do aktualizacji swoich strategicznych celów i zaleceń dotyczących śródlądowych dróg wodnych oraz do zaproponowania unijnej strategii i planu działania dotyczących śródlądowych dróg wodnych na okres od 2020 r.;
71. zaleca, by ocena *ex ante* działań Komisji dotyczących śródlądowego transportu wodnego podsumowywała wyniki w kontekście ogólnych celów ustanowionych od 2001 r. i realizacji sieci bazowej;

Część VI – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 2/2015 pt. „Wsparcie UE na rzecz oczyszczalni ścieków komunalnych w dorzeczu Dunaju: konieczne są dalsze działania, aby pomóc państwom członkowskim w realizacji celów polityki UE w zakresie gospodarowania ściekami”

72. uważa, że należy zobowiązać do składania sprawozdań w zakresie odpowiedniości oczyszczania ścieków aglomeracje o równoważnej liczbie mieszkańców (RLM) poniżej 2 000, w których funkcjonuje system zbierania ścieków zgodnie z wymogami zawartymi w art. 7 dyrektywy Rady 91/271/EWG ⁽¹⁾ (dyrektywa dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych); zauważa, że w przypadku aglomeracji, w których nie istnieją systemy zbierania ścieków, w sprawozdaniach należy uwzględnić informacje na temat tego, czy w planach gospodarowania wodami w dorzeczu uwzględniono odpowiednie środki;
73. zgadza się z Trybunałem, że Komisja powinna kontrolować sprawozdawczość państw członkowskich dotyczącą liczby aglomeracji o RLM powyżej i poniżej 2 000, jeśli zaszły w tym względzie znaczące zmiany, zwłaszcza w sytuacji przejścia z jednej kategorii do drugiej;
74. podkreśla konieczność zachęcania państw członkowskich do ustanowienia jednoznacznych zobowiązań prawnych dla gospodarstw domowych, obligujących je do podłączenia się do istniejących sieci kanalizacyjnych w sytuacji, gdy nie ma jeszcze takich obowiązków lub terminy ich realizacji nie są sprecyzowane;
75. zauważa, że należy skrócić czas na przeprowadzenie oceny zgodności z dyrektywą dotyczącą oczyszczania ścieków komunalnych, nakładając na państwa członkowskie obowiązek przekazywania danych w terminie sześciu miesięcy od podanej przez Komisję daty odniesienia; zwraca ponadto uwagę, że Komisja powinna sprawdzić, czy przypadki długich okresów sprawozdawczych nie występują w innych dyrektywach dotyczących środowiska naturalnego;
76. kładzie nacisk na konieczność przyspieszenia absorpcji przez państwa członkowskie unijnych środków finansowych na inwestycje w dziedzinie ścieków, ponieważ odnotowano opóźnienia w tym względzie w państwach członkowskich objętych niniejszym sprawozdaniem, a absorpcja unijnych funduszy była powolna; zwraca się do Komisji o zapewnienie beneficjentom pomocy technicznej, prawnej i administracyjnej w celu zapewnienia terminowego ukończenia trwających projektów;
77. odnotowuje, że Komisja przyznaje, iż na koniec 2013 r. wskaźnik absorpcji środków we wszystkich odnośnych państwach członkowskich był na dość niskim poziomie, co wiąże się z istnieniem ryzyka umorzenia środków na poziomie programu (art. 93 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽²⁾); niemniej jednak podkreśla, że istnieją obiektywne powody takiego stanu rzeczy, na przykład potrzeba wzmocnienia zdolności technicznych, prawnych i administracyjnych w odnośnych państwach członkowskich; zwraca ponadto uwagę, że Komisja wskazuje, iż płatności dotyczące większości projektów zwykle dokonywane są podczas ostatnich lat ich wdrażania (tzn. w latach 2014 i 2015 w przypadku okresu programowania 2007–2013);

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135 z 30.5.1991, s. 40).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25).

78. uważa, że należy zwrócić się do państw członkowskich o dostarczenie zaktualizowanych informacji na temat kwoty dodatkowych środków, których będą potrzebować w celu zapewnienia dotrzymania terminów wdrażania określonych w dyrektywie dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych zarówno w przypadku aglomeracji o RLM powyżej 2 000, jak i aglomeracji o RLM poniżej 2 000, w których funkcjonują systemy zbierania ścieków; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie narzędzia służącego do sprawozdawczości w ramach zorganizowanego informowania i wdrażania (SIIF), które to narzędzie powinno usprawnić proces składania sprawozdań na szczeblu krajowym;
79. podkreśla potrzebę przeprowadzenia niezbędnych projektów w państwach członkowskich w celu zapewnienia dostosowania aglomeracji niespełniających wymogów do przepisów dyrektywy dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych;
80. podkreśla konieczność poprawy efektów działalności środowiskowej sieci wodociągowo-kanalizacyjnych finansowanych ze środków Unii, zaś Komisja powinna podejmować większe wysiłki w dziedzinie monitorowania wdrażania odnośnego prawodawstwa i egzekwowania terminów realizacji celów określonych w dyrektywie dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych; uważa, że należy w całej Unii zapewnić jednakowy poziom ochrony środowiska naturalnego;
81. uważa, że należy zachęcać państwa członkowskie do poszukiwania i rozpowszechniania informacji na temat możliwości uzyskania oszczędności, na przykład za sprawą wykorzystywania potencjału osadów ściekowych w produkcji energii lub przez wykorzystywanie osadów ściekowych jako wartościowego surowca, z którego można odzyskać fosfor;
82. zwraca uwagę, że płatności końcowe dla „dużych projektów” zatwierdzone w programie operacyjnym powinny być uzależnione od istnienia odpowiedniego rozwiązania służącego ponownemu wykorzystaniu osadów ściekowych; zachęca państwa członkowskie do przyjęcia takiego samego podejścia w odniesieniu do projektów zatwierdzonych na szczeblu krajowym;
83. zachęca państwa członkowskie do wdrożenia odpowiedzialnej polityki w dziedzinie taryf za odprowadzanie ścieków i do przyjęcia w stosownych przypadkach przepisów w zakresie ustalania cen wody, tak aby unikać taryf niższych niż powszechnie przyjęty współczynnik przystępności cenowej wynoszący 4 %;
84. zachęca państwa członkowskie do dopilnowania, aby właściciele oczyszczalni ścieków z sektora publicznego, np. gminy, udostępniali długoterminowo wystarczające środki przeznaczone na niezbędną konserwację i renowację infrastruktury ściekowej;

Część VII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 3/2015 pt. „Europejska gwarancja dla młodzieży: rozpoczęto wdrażanie, lecz wciąż istnieją zagrożenia”

85. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału pt. „Europejska gwarancja dla młodzieży: rozpoczęto wdrażanie, lecz wciąż istnieją zagrożenia” i popiera zalecenia w nim zawarte;
86. zauważa, że Trybunał ocenia inicjatywę w trakcie jej wdrażania, i z zadowoleniem przyjmuje zamiar Trybunału, aby rozpocząć ocenę wykorzystywania funduszy Unii na wcześniejszym etapie;
87. podkreśla, że gwarancja dla młodzieży to kluczowy element przeciwdziałania bezrobociu młodzieży; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że unijni szefowie państw i rządów zdecydowali się przeznaczyć na gwarancję dla młodzieży 6,4 mld EUR w ramach środków unijnych (3,2 mld EUR z Europejskiego Funduszu Społecznego i 3,2 mld EUR z nowej linii budżetowej); zauważa, że jest to dobry początek, ale kwota ta nie wystarczy, aby gwarancja dla młodzieży okazała się sukcesem; dlatego zwraca się do Komisji o dopilnowanie, by wyasygnowano dalsze fundusze na finansowanie gwarancji dla młodzieży przez okres siedmiu lat;
88. zauważa, że finansowanie na rzecz zatrudnienia ludzi młodych obejmuje europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne oraz inne instrumenty jak program Erasmus+, „Erasmus” dla młodych przedsiębiorców i inne programy; podkreśla, że należy osiągnąć lepszą synergię wszystkich dostępnych źródeł finansowania;

89. uważa, że finansowanie systemu gwarancji dla młodzieży jest bardzo skomplikowane, biorąc pod uwagę poszczególne opcje dostępne za pośrednictwem Europejskiego Funduszu Społecznego i Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych; zwraca się do Komisji o zapewnienie wytycznych władzom państw członkowskich, przy należytym uwzględnieniu faktu, że lokalne, regionalne i krajowe władze mierzą się z różnymi wyzwaniami przy wdrażaniu tego systemu i dlatego potrzebują konkretnych wytycznych;
90. jest zdania, że Komisja przeznaczyła wiele zasobów na zadanie o to, by ten środek był skuteczny w zwalczaniu bezrobocia młodzieży, niemniej jednak żałuje, że o wiele mniej energii przeznaczono na zapewnienie koordynacji wdrażania przez państwa członkowskie;
91. wskazuje, że nie tylko dostępność finansowania, lecz także skuteczna absorpcja funduszy jest niezbędnym warunkiem skutecznego wdrożenia gwarancji dla młodzieży; dlatego ubolewa, że w kilku regionach w Europie zdolność absorpcyjna Europejskiego Funduszu Społecznego jest bardzo niska; zwraca się do państw członkowskich o zapewnienie niezbędnych zasobów administracyjnych i kadrowych, aby wykorzystać udostępnione fundusze w celu właściwego zrealizowania gwarancji dla młodzieży;
92. jest zdania, że pomimo potrzeby zwiększenia zdolności absorpcyjnej państwa członkowskie, wdrażając ten system, oraz Komisja, wykonując swoją funkcję monitorującą, powinny również koncentrować się na wynikach w celu dopilnowania, by zainwestowane fundusze przyniosły długoterminowe efekty;
93. zwraca się do Komisji o opracowanie kompleksowego systemu monitorowania, w tym zestawu norm, w celu oceny wdrażania środków w ramach gwarancji dla młodzieży oraz oceny ich skuteczności w państwach członkowskich; zachęca również Komisję do rozważenia włączenia obowiązkowych celów w zakresie zwalczania bezrobocia młodzieży do europejskiego semestru;
94. jest zdania, że należy łączyć skuteczne wykorzystywanie dostępnych funduszy przez państwa członkowskie z szeroko zakrojoną pomocą ze strony Komisji w celu wypełnienia luk w tym wykorzystywaniu;
95. zauważa, że Unia nie ma żadnych kompetencji w zakresie prawa twardego w odniesieniu do aktywnych strategii politycznych dotyczących rynku pracy, ale podkreśla, że Komisja powinna przedstawiać państwom członkowskich przykłady najlepszych praktyk, jak wdrażać gwarancję dla młodzieży, zwłaszcza praktyk odnotowanych w ramach europejskiej sieci publicznych służb zatrudnienia;
96. wzywa państwa członkowskie do wykorzystywania finansowania unijnego oraz do przeprowadzania reform w celu wypełnienia luk w dziedzinie edukacji, rozwijania umiejętności, nawiązywania partnerstw publiczno-prywatnych oraz wzmocnienia służb zatrudnienia i zwiększania ich dostępności;
97. w celu zapewnienia odpowiedniego wdrożenia i pozytywnego wpływu w długim okresie zwraca się do państw członkowskich o rozpoczęcie zmiany instytucjonalnej tam, gdzie to konieczne, i o współpracę między lokalnymi społecznościami, organami edukacyjnymi, publicznymi urzędami pracy, lokalnym przemysłem i biznesem, związkami zawodowymi i stowarzyszeniami młodzieżowymi; uważa, że jest to niezbędny warunek lepszego planowania zdolności i strategicznego, ukierunkowanego na wyniki wykorzystania poszczególnych dostępnych źródeł finansowania;
98. przypomina państwom członkowskim, że powinny zobowiązać się do zwiększenia finansowania krajowego, będącego dopełnieniem środków z EFS i Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, aby zapewnić niezbędne zwiększenie zatrudnienia młodzieży;
99. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie zmiany rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013⁽¹⁾ w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego w celu zwiększenia wstępnych płatności zaliczkowych wypłacanych na rzecz programów operacyjnych wspieranych w ramach Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, dzięki któremu kwota wstępnej płatności zaliczkowej w 2015 r. zwiększy się z około 1 % do 30 % dla przydziałów w ramach Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych; zauważa, że w celu umożliwienia szybkiego wdrożenia programów operacyjnych wspieranych przez Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych Komisja powinna zobowiązać się do wypłacenia państwom członkowskim kwot zaliczkowych natychmiast po wejściu w życie tego rozporządzenia;

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1081/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 470).

100. zwraca się do Komisji o zastosowanie kompleksowego systemu monitorowania, obejmującego ramy wskaźników do monitorowania gwarancji dla młodzieży w połączeniu z planowanymi wskaźnikami wyników, a jednocześnie o skoncentrowanie się na wynikach i ocenie statusu zatrudnienia osób będących beneficjentami środków na rzecz zatrudnienia ludzi młodych;
101. jest zdania, że strategie polityczne dotyczące rynku pracy odnoszące się do podaży należy rozważać w kontekście kształcenia, młodzieży i polityki socjalnej, a także w szerszym kontekście makroekonomicznym;
102. zauważa, że roczne sprawozdanie Komisji z 2016 r. w sprawie wdrożenia gwarancji dla młodzieży oraz spodziewane sprawozdania specjalne Trybunału dotyczące zatrudnienia młodzieży stanowią ważne instrumenty służące zwróceniu uwagi na istniejące niedociągnięcia, zarówno na szczeblu Komisji, jak i na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym;

Część VIII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 4/2015 pt. „W jakim stopniu pomoc techniczna przyczyniła się do osiągnięcia celów w zakresie rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich?”

103. zwraca się do Komisji, by wyraźnie określiła zakres i sposoby świadczenia pomocy technicznej w państwach członkowskich w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich; uważa, że Komisja powinna w szczególności wprowadzić jasne rozróżnienie pomiędzy wydatkami operacyjnymi/na „budowanie zdolności” a kwalifikowanymi kosztami administracyjnymi/kosztami „wsparcia budżetowego”, przede wszystkim w kwestii wynagrodzeń;
104. wzywa Komisję do uważnego monitorowania wdrażania pomocy technicznej przez państwa członkowskie;
105. zwraca się do Komisji o podjęcie odpowiednich działań w celu dopilnowania, by ogólne wydatki administracyjne, takie jak regularne utrzymanie infrastruktury IT, nie były pokrywane z linii budżetowych przeznaczonych na pomoc techniczną;
106. wzywa Komisję, by w przyszłości nałożyła na państwa członkowskie obowiązek przedstawiania osobno informacji na temat kosztów administracyjnych/„wsparcia budżetowego” w zakresie rozwoju obszarów wiejskich, tak aby lepiej uwidocznić, że część środków w ramach pomocy technicznej przeznaczana jest na tego rodzaju wsparcie;
107. zwraca się do Komisji o ustanowienie wraz z państwami członkowskimi odpowiednich ram wykonania w odniesieniu do finansowania pomocy technicznej; uważa, że należy w szczególności dokonać właściwej oceny potrzeb Komisji i państw członkowskich w zakresie pomocy technicznej oraz opracować mechanizm wyznaczania celów i pomiaru postępów w ich realizacji;

Część IX – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 5/2015 pt. „Czy instrumenty finansowe stanowią skuteczne i przyszłościowe narzędzie wspierania rozwoju obszarów wiejskich?”

108. domaga się, by Komisja określiła wyzwania i przeszkody napotymane w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich oraz uwzględniła jej specyfikę w celu zachęcenia państw członkowskich do sprawniejszego ustanawiania i sprawniejszej oceny zapotrzebowania na instrumenty finansowe oraz w celu uniknięcia nadmiernej kapitalizacji, która polega na przeznaczaniu środków, które nie przyczyniają się do realizacji polityki Unii; apeluje również o ułatwienie dostępu beneficjentom końcowym, tak aby umożliwić aktywniejsze wdrażanie instrumentów finansowych na szczeblu regionalnym, zwłaszcza w porównaniu do dotacji;
109. domaga się, by państwa członkowskie dostarczały wiarygodnych i mierzalnych danych, aby można było określić właściwy rodzaj funduszy i odpowiednio przeznaczać zasoby finansowe; apeluje również, by Komisja i państwa członkowskie wdrożyły systemy monitorowania, które umożliwiają ocenę efektywności instrumentów finansowych;
110. wzywa, by Komisja zapewniła wytyczne i aktywnie promowała wyższą jakość obowiązkowych ocen *ex ante*, którymi objęte są instrumenty finansowe w okresie programowania 2014–2020, aby możliwe było wskazanie określonych słabości i zapobieżenie nadmiernej kapitalizacji; wzywa ponadto, by państwa członkowskie określiły wskaźnik ekspozycji na ryzyko przy wykorzystaniu stosownej analizy technicznej;

111. domaga się, by Komisja ustaliła stosowne normy i wartości docelowe dla efektu dźwigni i efektu rotacji w celu zwiększenia skuteczności instrumentów finansowych w okresie programowania 2014–2020; apeluje również o to, by Komisja i państwa członkowskie przeprowadziły kompleksową ocenę przed przyszłym wykorzystaniem i rozwinięciem instrumentów finansowych w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich na podstawie ich wkładu w realizację polityki Unii i ich skuteczności w stosunku do beneficjentów;
112. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by uzgodniły jasne przepisy przejściowe obowiązujące między okresami programowania w celu wspierania długofalowego oddziaływania instrumentów finansowych i ich zrównoważonego charakteru;
113. wzywa Komisję, by zachęcała państwa członkowskie do utworzenia jednego instrumentu finansowego, w ramach którego można by udzielać zarówno pożyczek, jak i gwarancji, zwiększając tym samym jego działanie i masę krytyczną;
114. apeluje, by państwa członkowskie znalazły sposoby na wyeliminowanie uchybień w procesie wyboru projektów w ramach zarządzania dotacjami na rzecz działań inwestycyjnych, które mogłyby skutkować wystąpieniem efektu deadweight lub efektu przesunięcia; zwraca się o to, by w tym celu państwa członkowskie zastosowały odpowiednie i jasno zdefiniowane wskaźniki, takie jak zwrot z inwestycji i przewidywane rachunki przepływów pieniężnych, tak aby zapewnić rentowność projektów;
115. wzywa państwa członkowskie, by zbadały, w jaki sposób można połączyć dotacje i instrumenty finansowe w programie operacyjnym, by zapewnić jak najlepsze wykorzystanie środków poprzez optyimizację efektu dźwigni i efektu rotacji;
116. domaga się, by Komisja w odpowiednim czasie przed zamknięciem okresu programowania 2007–2013 przedstawiła jasno zdefiniowane przepisy wykonawcze, w tym strategię wyjścia;

Część X – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 6/2015 pt. „Integralność unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji i jego wdrażanie”

117. wyraża rozczarowanie, że nie udało się uzyskać pełnej analizy wydajności dotyczącej poszczególnych systemów przydzielania stosowanych przez państwa członkowskie podczas drugiego etapu wdrażania unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS) (2008–2012), co miałyby szczególne znaczenie przy wydawaniu zaleceń politycznych opartych na wynikach kontroli Trybunału;
118. zauważa, że Trybunał skupił się w swojej ocenie na realizacji drugiego etapu EU ETS (2008–2012), podczas gdy w odniesieniu do etapu trzeciego EU ETS (2013–2020) uzgodniono i wdrożono istotne reformy, w tym unijne środki harmonizacji;
119. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie istotnych udoskonaleń ram ochrony integralności ETS, w tym objęcie większej części rynku kasowego, na którym odbywa się obrót uprawnieniami do emisji, zakresem stosowania dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych⁽¹⁾ oraz dyrektywy⁽²⁾ i rozporządzenia⁽³⁾ w sprawie nadużyć na rynku; wzywa Komisję, by rozważyła wprowadzenie środków uzupełniających zgodnie z zaleceniami Trybunału, w tym środków obejmujących uczestników rynku podlegających systemowi ETS;
120. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia przejrzystości rynku emisji i procedur współpracy obejmujących krajowe organy regulacyjne i Komisję oraz do zapewnienia skutecznego nadzoru na szczeblu Unii nad tym rynkiem i tymi procedurami;
121. uważa, że Komisja, jako strażniczka Traktatów, powinna uważnie monitorować proces wdrażania w państwach członkowskich oraz oferować większe wsparcie w trakcie tego procesu; uważa, że konieczna jest właściwa równowaga między solidnym monitorowaniem, sprawozdawczością a weryfikacją i obciążeniem administracyjnym; uważa, że Komisja musi zapewnić przewidywalność decyzji prawnych i pewność prawa, uwzględniając tym samym wytyczne Rady Europejskiej;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/57/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie sankcji karnych za nadużycia na rynku (dyrektywa w sprawie nadużyć na rynku) (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 179).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 1).

122. zauważa, że Trybunał zajął się kwestią integralności i wdrożenia EU ETS, lecz konieczna jest również analiza wydajności systemu ETS i realizacji jego celów, w tym ocena interakcji przepisów europejskich i krajowych dotyczących m.in. rozwoju energii ze źródeł odnawialnych oraz środków dotyczących efektywności energetycznej, co również ma poważny wpływ na emisje CO₂ i – co za tym idzie – na rynek emisji;
123. zwraca się do Trybunału, by przygotowana przezeń analiza objęła sektory przemysłu, na które system wywiera negatywny wpływ, w szczególności jeżeli chodzi o kwestię pewności i przewidywalności prawa, oraz by zbadano, w jakim zakresie zapewnia się wiarygodne ramy prawne i jak niedawne dostosowania ram ETS ewentualnie wpłynęły na skuteczność tego systemu;
124. obawia się, że w czasie kontroli nie zajęto się jeszcze w pełni ryzykiem oszustw związanych z VAT w ETS, ponieważ jedna trzecia państw członkowskich nie wdrożyła jeszcze przepisów dotyczących mechanizmu odwrotnego obciążenia; wzywa wszystkie państwa członkowskie do uczynienia tego bez dalszej zwłoki;
125. uważa, że kwestią kluczową jest podjęcie wszelkich środków niezbędnych do uniknięcia ucieczki emisji oraz do zapewnienia uczciwej międzynarodowej konkurencji z punktu widzenia istniejących środków dotyczących przyznawania bezpłatnych uprawnień do emisji; wzywa Komisję, by oceniła, które sektory przemysłowe i przedsiębiorstwa są narażone na ucieczkę emisji, w celu wyraźnego wskazania obszarów, w których przemysł europejski utracił udział w rynku na rzecz krajów niemających rygorystycznego prawodawstwa w zakresie klimatu;

Część XI – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 7/2015 pt. „Misja policyjna UE w Afganistanie: niejednoznaczne wyniki”

126. wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ), by wyciągnęły wnioski zarówno z misji EUPOL w Afganistanie, jak i innych misji w dziedzinie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) w celu ułatwienia transferu wiedzy i osiągnięcia efektu synergii między różnymi misjami; wzywa ESDZ do udzielenia w stosownych przypadkach bardziej precyzyjnych wytycznych dotyczących misji w dziedzinie WPBiO; zaznacza, że koordynacja wszystkich podmiotów unijnych zaangażowanych w działania – łącznie z państwami członkowskimi – oraz koordynacja z podmiotami międzynarodowymi – jest kluczem do sukcesu obecnych i przyszłych misji;
127. apeluje, by ESDZ zwiększyła rozliczalność jej głównego instrumentu finansowego w Afganistanie, tj. zarządzanego przez UNDP Funduszu Powierniczego na rzecz Prawa i Porządku Publicznego w Afganistanie (LOFTA), który jest przedmiotem krytyki z uwagi na złe zarządzanie i brak przejrzystości; przypomina ponadto, że należy wykorzystywać wszystkie odpowiednie formy finansowania przyszłych misji w dziedzinie WPBiO (w tym fundusze powiernicze UE) w sposób efektywny w celu zagwarantowania realizacji celów politycznych misji oraz należytego zarządzania finansami;
128. zwraca się do Komisji i ESDZ o to, by tworzyły synergii i wzajemne odniesienia między działaniami podejmowanymi w ramach projektów, jak również zagwarantowały silne i skuteczne powiązania między celami misji oraz celami pośrednimi określonymi w planie realizacji misji;
129. uważa, że tematy, takie jak płeć społeczno-kulturowa, wzmocnienie pozycji kobiet i edukacja powinny zajmować istotne miejsce w programie szkoleń prowadzonych w ramach misji EUPOL i innych misji w dziedzinie WPBiO; w związku z tym zauważa, że EUPOL odniósł duży sukces w działaniach związanych ze szkoleniami, ale mniejszy w dziedzinie mentoringu i doradztwa;
130. zwraca się do Komisji i ESDZ o to, by bardziej szczegółowo i z wyprzedzeniem koordynowały misje w dziedzinie WPBiO z innymi unijnymi misjami dwustronnymi oraz staraniami na szczeblu międzynarodowym, którym przyświecają podobne cele; w związku z tym wzywa do pogłębienia współpracy i zwiększenia koordynacji między Unią i państwami członkowskimi w celu promowania synergii jako elementu będącego częścią ram europejskich; nalega, by w mandacie przyznanym obecnym i przyszłym misjom w dziedzinie WPBiO jasno określono obowiązek koordynacji działań z innymi podmiotami unijnymi, w tym z państwami członkowskimi;
131. zwraca się do Komisji i ESDZ o to, by przywiązywały szczególną wagę do procedur zamówień publicznych w celu dopilnowania, by odpowiadały one potrzebom operacyjnym WPBiO; podkreśla, że realizację projektów utrudniały uciążliwe procedury udzielania zamówień, co doprowadziło do słabszych wyników, przy czym stosowanie uproszczonych i elastycznych procedur doprowadziło do zwiększenia liczby procedur sfinalizowanych umową;

132. zwraca się do Komisji i ESDZ o to, by w dalszym ciągu zwiększały efektywność misji w dziedzinie WPBiO poprzez poprawę długoterminowej stabilności osiągniętych celów; uznaje jednak, że wsparcie ze strony Unii i społeczności międzynarodowej jest czynnikiem decydującym o osiągnięciu celów długoterminowych;
133. zwraca się do Komisji i ESDZ o to, by przyglądały się osiągnięciom Unii po stopniowej likwidacji misji EUPOL do końca 2016 r., łącznie z możliwością dalszego zaangażowania po 2016 r.;
134. zwraca się do Komisji i ESDZ o to, by z dużym wyprzedzeniem opracowały szczegółowe wytyczne w sprawie procesu wygaszania i zakończenia misji oraz zbycia aktywów misji;

Część XII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 8/2015 pt. „Czy wsparcie finansowe UE jest odpowiednie w stosunku do potrzeb mikroprzedsiębiorców?”

135. przyjmuje z zadowoleniem sprawozdanie specjalne Trybunału pt. „Czy wsparcie finansowe UE jest odpowiednie w stosunku do potrzeb mikroprzedsiębiorców?” i zasadniczo popiera przedstawione w nim zalecenia;
136. zauważa, że korzystanie z mikrokredytów, pomimo że nadal nie są one uznawane za w pełni dopracowane, stale wzrasta w Unii i ma wpływ na tworzenie miejsc pracy (ponad 250 000 miejsc według danych z 2013 r.);
137. uważa, że występują znaczne różnice między dotacjami z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) a europejskim instrumentem mikrofinansowym Progress (EPMF), które to instrumenty finansowe służą różnym celom; uważa, że różne mechanizmy wsparcia mogą być odpowiednie do różnych warunków rynkowych;
138. zauważa, że Trybunał w swojej kontroli porównuje dwa odmienne mechanizmy finansowe stosujące różne podejścia i mające różne cele; podkreśla, że EFS i EPMF różnią się w wielu aspektach, a mianowicie pod względem struktury, zasad i grup docelowych, przy czym ten ostatni instrument jest przeznaczony wyłącznie na mikrofinansowanie, podczas gdy ten pierwszy obejmuje znacznie więcej aspektów;
139. podkreśla, że te dwa instrumenty finansowe uzupełniają się wzajemnie i niosą duże korzyści mikroprzedsiębiorcom za pośrednictwem trzech typów instrumentów finansowych: dotacji, pożyczek i gwarancji; uważa, że dotacje – które są udzielane wyłącznie za pośrednictwem EFS – mają takie samo kluczowe znaczenie w kontekście mikrokredytów jak dwa pozostałe instrumenty finansowe, a ich wyniki powinny zostać ocenione przy uwzględnieniu ich roli uzupełniającej;
140. zwraca uwagę na znaczenie celów mikrofinansowania dla poprawy włączenia społecznego, walki z bezrobociem i poprawy dostępu do finansowania dla bezrobotnych oraz innych osób i mikroprzedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji; w związku z powyższym uważa, że głównym celem dotacji i instrumentów finansowych musi być wspieranie osób fizycznych i mikroprzedsiębiorstw w przewyżczeniu trudności w dążeniu do osiągnięcia tych celów;
141. uważa, że dotacje mają podstawowe znaczenie dla osiągnięcia celów wzrostu gospodarczego, włączenia i zatrudnienia wyznaczonych w komunikacie Komisji pt. „Upowszechnianie godnej pracy dla wszystkich – Wkład Unii w realizację programu godnej pracy na świecie” (COM(2006) 249) i w komunikacie Komisji pt. „Wspólne zobowiązania na rzecz zatrudnienia” (COM(2009) 257) oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1296/2013 ⁽¹⁾ w sprawie programu Unii Europejskiej na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych (EaSI);

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1296/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie programu Unii Europejskiej na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych (EaSI) i zmieniające decyzję nr 283/2010/UE ustanawiającą Europejski instrument mikrofinansowy na rzecz zatrudnienia i włączenia społecznego Progress (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 238).

142. podkreśla potrzebę wzmocnienia systemu mikrofinansowania, który jest narzędziem rozwoju gospodarczego i społecznego i wspiera tych, którzy rzeczywiście tego potrzebują;
143. uważa, że ponieważ stosunkowo niewiele uwagi poświęcono roli instrumentów finansowych w poprawie warunków najsłabszych grup, należy to skorygować w ramach EaSI w okresie programowania 2014–2020;
144. wyraża opinię, że komplementarność między EPMF i EFS była niewystarczająca, aby spełniony został nałożony na wszystkie podmioty udzielające mikrokredytów warunek współpracy z jednostkami, w szczególności wspieranymi w ramach EFS, w zakresie świadczenia usług w dziedzinie szkoleń i doradztwa;
145. wyraża zadowolenie, że w nowych ramach regulacyjnych na lata 2014–2020 Komisja ustosunkowała się już do większości stwierdzonych przez Trybunał braków i przedstawionych zaleceń;

Część XIII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 9/2015 pt. „Wsparcie UE na rzecz walki przeciwko torturom i zniesienia kary śmierci”

146. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne w sprawie wsparcia Unii na rzecz walki przeciwko torturom i zniesienia kary śmierci oraz zamieszcza swoje uwagi i zalecenia poniżej;
147. przypomina, że prawa człowieka stanowią podstawę działań zewnętrznych oraz stosunków dwustronnych i wielostronnych Unii; jest przekonany, że powinny one stale znajdować się w centrum uwagi jako kluczowy priorytet Unii;
148. podkreśla, że Unia jest silnie zaangażowana w zapobieganie wszelkim formom tortur i niewłaściwego traktowania oraz w ich eliminację, a także w działania na rzecz zniesienia kary śmierci; odnotowuje, że głównym instrumentem stosowanym w tym celu jest Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR), zapewniający organizacjom społeczeństwa obywatelskiego dotacje na realizację projektów;
149. odnotowuje, że w okresie programowania 2007–2013 przeznaczono 100,9 mln EUR w ramach EIDHR na projekty związane ze zwalczaniem tortur i zniesieniem kary śmierci; zauważa jednak, że jest to kwota względnie nieduża, biorąc pod uwagę ambitne cele tego instrumentu i jego globalny zasięg;
150. podkreśla, że rozproszone finansowanie – trafiające do ponad 120 krajów na świecie – rozmywa oddziaływanie EIDHR; wzywa Komisję do lepszego ustalania priorytetów tego instrumentu i zawężenia jego zasięgu, tak aby poprawić jego wyniki; podkreśla, że zasoby należy przeznaczać przede wszystkim na rzecz krajów, które mają istotne potrzeby, i spraw, w przypadku których występuje rzeczywisty potencjał poprawy; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja rozpoczęła już prace nad lepszym ukierunkowaniem działań przy okazji zaproszenia do składania wniosków na rok 2015;
151. odnotowuje uwagę Trybunału, że finansowane projekty często nie są dobrze skoordynowane z innymi działaniami Unii, np. z tradycyjnym wsparciem rozwojowym i dialogiem z państwami partnerskimi, nie były częścią spójnego i strategicznego podejścia oraz nie uzupełniały się wzajemnie w odpowiedni sposób; zachęca Komisję do opracowania globalnej strategii, tak aby działania zmierzające do tego samego celu miały uzupełniający charakter, oraz aby unikać podwójnego finansowania;
152. zachęca ESDZ i Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na dziedziny, gdzie jest to najbardziej potrzebne, i zapewnienia im politycznego impulsu, przy jednoczesnym zwiększeniu możliwości delegatur Unii w terenie w celu poprawy kultury efektywności, wyników i oddziaływania w zakresie polityki dotyczącej praw człowieka i demokracji;

153. apeluje do ESDZ i Komisji, aby zwiększyły skuteczność dialogów, strategii krajowych i konkretnych wytycznych dotyczących praw człowieka, włączając je do głównego nurtu swoich działań i dopilnowując, aby podstawowe prawa człowieka, takie jak zniesienie kary śmierci i zwalczanie tortur, były sprawami stale poruszonymi na wszystkich szczeblach wyznaczania kierunków polityki w stosunku do państw trzecich;
154. jest przekonany, że ESDZ i Komisja powinny intensywniej prowadzić wspólne programowanie i wzajemne monitorowanie w kwestiach praw człowieka, aby ich działania były w większym stopniu spójne z lokalnymi strategiami politycznymi i dotyczącymi praw człowieka;
155. zwraca się o wdrożenie bardziej jakościowego i strategicznego podejścia w całym procesie selekcji wniosków otrzymywanych w odpowiedzi na zaproszenia do składania wniosków; zachęca Komisję do stosowania tego instrumentu zgodnie z długoterminową wizją opartą na konkretnych, wymiernych celach;
156. wzywa ESDZ i delegatury Unii do regularnego zwracania uwagi na wydarzenia i przeszkody we wszystkich krajach oraz do wykorzystywania wszystkich środków wywierania wpływu; popiera rolę delegatur Unii w analizie i kształtowaniu polityki, ich rolę koordynującą i funkcje sprawozdawcze;
157. podkreśla, że instrument ten stanowi dobre ćwiczenie kontrolne, pozwalające na analizę stanu i rozwoju sytuacji na świecie w zakresie praw człowieka; zauważa, że stała obecność i zainteresowanie Unii mogą prowadzić do zmian w kwestii tortur i kary śmierci; podkreśla jednak, że Komisja musi opracować strategiczne podejście do tej kwestii;
158. odnotowuje, że Komisja za pośrednictwem różnych kanałów otrzymuje szczegółowe informacje na temat sytuacji w zakresie praw człowieka w innych krajach i wykorzystuje te informacje, aby określać priorytety; odnotowuje z zaniepokojeniem, że chociaż Komisja ma dostęp do konkretnych krajowych strategii dotyczących praw człowieka, obejmujących dogłębną analizę sytuacji w danym kraju i priorytety w tym zakresie, to strategie te nie zostały odpowiednio uwzględnione przy przydzielaniu środków i koordynowaniu innych działań Unii; zauważa, że wartość dodana strategii krajowych jest ograniczona ze względu na ich ściśle poufny charakter; wzywa Komisję do udostępnienia tych strategii osobom odpowiedzialnym za ocenę projektów w celu zapewnienia maksymalizacji wartości dodanej;
159. z zadowoleniem przyjmuje oparte na zapotrzebowaniu podejście do finansowania projektów i jest zdania, że stanowi to dobry sposób na to, aby doświadczone i zmotywowane organizacje mogły zaproponować wysokiej jakości projekty; z zadowoleniem odnotowuje, że to oddolne podejście zachęca organizacje społeczeństwa obywatelskiego do tworzenia własnych projektów w sposób odpowiadający ich możliwościom administracyjnym, operacyjnym i geograficznym oraz ich własnej strategii;
160. ubolewa nad tym, że mniejsze organizacje społeczeństwa obywatelskiego mogą znajdować się w niekorzystnej sytuacji przy okazji ubiegania się o dotacje ze względu na długie i skomplikowane procedury składania wniosków, wymogi językowe lub dotyczące doświadczenia; apeluje do Komisji o przyspieszenie i uproszczenie procedury składania wniosków, co sprzyjałoby zgłaszaniu wysokiej jakości projektów;
161. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja organizuje seminaria i szkolenia dla lokalnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego, promuje partnerstwa i pozwala na udzielanie dotacji w systemie kaskadowym, a w ciągu ostatnich czterech lat organizowała seminarium poświęcone społeczeństwu obywatelskiemu przed globalnymi zaproszeniami do składania wniosków, aby móc przedstawić zasady działania EIDHR;
162. jest zaniepokojony tym, że z powodu braku samowystarczalnych organizacji zagrożona jest ciągłość ich działań, co skutkuje ryzykiem utraty wiedzy specjalistycznej; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja próbuje załagodzić problem finansowej zależności tych organizacji przez umożliwienie im zatrudniania pracowników odpowiedzialnych za zbiórkę pieniędzy w ramach EIDHR;
163. zaznacza, że w ocenie Trybunału rezultaty projektów były zazwyczaj trudne w do oceny, ponieważ ich oddziaływanie jest często niewymierne, brakuje ustalonych celów dla wskaźników wykonania, a przedstawiana Komisji sprawozdawczość organizacji społeczeństwa obywatelskiego koncentruje się na działaniach;

164. bierze pod uwagę to, że zwalczanie tortur i zniesienie kary śmierci stanowią procesy długoterminowe, oddziaływanie i wyniki działań z trudem poddają się wymiernej ocenie, natomiast cele EIDHR dotyczą wrażliwych kwestii w trudnym kontekście politycznym, a ich wdrożenie wymaga dogłębnego i czasochłonnego zarządzania;
165. w związku z tym zauważa, że systemy pomiaru oddziaływania są również niezbyt silne ze względu na niejasne ramy logiczne projektów i brak właściwie określonych poziomów odniesienia i celów; wzywa Komisję do doprecyzowania wymogów dotyczących ram logicznych projektów w celu poprawy ich wyników i zwiększenia wartości dodanej;
166. wzywa Komisję do przygotowania dogłębnej oceny oddziaływania finansowania w ramach EIDHR i do wyciągnięcia wniosków z tej analizy; zachęca Komisję do tego, by uwzględniła w procesie selekcji oddziaływanie i wyniki różnych rodzajów projektów; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja już pracuje nad udoskonaloną oceną skutków projektów w zakresie praw człowieka, i zachęca Komisję, aby podzieliła się wynikami z organem udzielającym absolutorium;
167. zauważa, że oceny projektów opierają się na systemie punktowym i standardowych tabelach oceny, które obejmują kryteria dotyczące założeń projektu, jego adekwatności, możliwości, wykonalności, skuteczności, trwałego charakteru i efektywności kosztowej, a dotacje są przyznawane projektom o najwyższym wyniku; odnotowuje, że zdaniem Trybunału standardowe tabele oceny mają szereg wad w świetle dostępnych wytycznych w sprawie punktowania poszczególnych kryteriów; apeluje do Komisji o doprecyzowanie tych wytycznych i zachęca ją, by rozważyła udoskonalenie standardowych tabel oceny;
168. zwraca się do Komisji o wyeliminowanie wad w zakresie oceny wskazanych przez Trybunał; z zadowoleniem przyjmuje jednak pewną elastyczność przy ocenie projektów w dziedzinie praw człowieka, których nie można rozpatrywać jedynie w kategoriach spełniania poszczególnych kryteriów formalnych; podkreśla, że istnieje tu potrzeba kierowania się zdrowym rozsądkiem, jak zauważył wcześniej organ udzielający absolutorium;
169. odnotowuje uwagi Trybunału, zgodnie z którymi cele większości zaproszeń do składania wniosków opisano jedynie w sposób ogólny; odnotowuje uwagę Komisji, że preferowaną strategią jest całościowe podejście do zaproszeń do składania wniosków; wzywa jednak Komisję do dopilnowania, aby środki EIDHR były wykorzystywane efektywnie w sposób zapewniający wykonalność, rentowność i wartość dodaną projektów, czego można dokonać przez ustanowienie wymogów minimalnych dla wyników projektów w ramach zaproszeń do składania wniosków;
170. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego zainteresowane dotacjami muszą najpierw złożyć dokument koncepcyjny, opisujący główne elementy proponowanego projektu; uważa, że dokument koncepcyjny stanowi rozwiązanie pozwalające na oszczędność czasu i kosztów na etapie wstępnej selekcji projektów;
171. odnotowuje uwagę Trybunału, że selekcja projektów była dobrze udokumentowana, brakowało jej jednak rygorystyczności, a stwierdzone niedoskonałości projektów nie były naprawiane; z satysfakcją zauważa, że ogólne wnioski zespołów oceniających zgłaszano w sposób wystarczająco szczegółowy; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że działania w ramach projektów były zasadniczo prowadzone zgodnie z planem i w oszczędny sposób; apeluje do Komisji o poprawę spójności oceny projektów;
172. odnotowuje uwagę Trybunału, że organizacje będące beneficjentami w różny sposób interpretują to, co obejmuje kwota ryczałtowa na pokrycie kosztów pośrednich, co może prowadzić albo do niedoszacowania prac danej organizacji, albo do pokrywania niekwalifikujących się wydatków; zachęca Komisję do doprecyzowania zasad dotyczących tej kwoty ryczałtowej;
173. z zadowoleniem przyjmuje nowy plan działania Unii w zakresie praw człowieka i demokracji na okres 2015–2019 jako odnowione zobowiązanie polityczne prowadzące do większej spójności i konsekwencji w ramach wszystkich zewnętrznych strategii politycznych i instrumentów finansowych Unii;
174. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja już zaczęła wdrażać perspektywę praw człowieka w rozwoju i zamierza nadal to czynić przez uwzględnienie tej perspektywy w swoich procedurach i wzorach, tworzeniu planów działania i organizacji szkoleń;

Część XIV – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 10/2015 pt. „Należy zintensyfikować wysiłki zmierzające do rozwiązania problemów dotyczących zamówień publicznych w obszarze unijnej polityki spójności”

175. z zadowoleniem przyjmuje wnioski i zalecenia przedstawione w sprawozdaniu specjalnym Trybunału Obrachunkowego pt. „Należy zintensyfikować wysiłki zmierzające do rozwiązania problemów dotyczących zamówień publicznych w obszarze unijnej polityki spójności”;
176. zauważa, że polityka spójności, dysponująca w latach 2007–2013 środkami budżetowymi w wysokości 349 mld EUR, jest kluczową polityką dla ograniczenia nierówności gospodarczych i społecznych między regionami w Europie; zwraca zatem uwagę na znaczenie właściwych procesów zamówień publicznych, ponieważ to właśnie procedury zamówień zostały wskazane przez Trybunał jako główne źródło błędów w wydatkach Unii na politykę spójności;
177. podkreśla, że 40 % projektów wdrożonych w latach 2007–2013 zawierało błędy w procedurach zamówień publicznych oraz że głównymi błędami były: nieuzasadnione przypadki bezpośredniego udzielania zamówień, niewłaściwe zastosowanie kryteriów wyboru oraz stronniczość przy wyborze ofert;
178. zauważa, że głównymi źródłami błędów były: brak zdolności administracyjnych, niewłaściwa transpozycja dyrektyw unijnych przez państwa członkowskie, niespójna interpretacja przepisów i niedostateczne planowanie;
179. zwraca uwagę na fakt, że złożoność prawnych i administracyjnych ram zamówień publicznych jest uznawana za jedną z przyczyn błędów; zauważa, że 90 % z 69 organów ds. audytu wyraziło opinię, że obecny stopień skomplikowania jest wyższy niż jest to konieczne; zauważa, że prawie 50 % respondentów wskazało, iż głównym obszarem wprowadzania usprawnień w zakresie zamówień publicznych mogłoby być uproszczenie procedur;
180. wzywa zatem państwa członkowskie do unikania przepisów, które wykraczają poza unijne dyrektywy; uważa, że zachęciłoby to również MŚP do udziału w procedurach zamówień publicznych i ułatwiło im ten udział;
181. zauważa, że głównym ustaleniem Trybunału było, że Komisja i państwa członkowskie czynią niewystarczające starania w celu prowadzenia regularnych i systematycznych analiz zamówień publicznych oraz że z powodu braku spójnych i szczegółowych danych nie jest możliwe analizowanie i eliminowanie tych błędów oraz zapobieganie im;
182. podziela pogląd Trybunału, że Komisja powinna opracować bazę danych w celu analizowania częstotliwości, wagi i przyczyn błędów w zamówieniach publicznych; jest zdania, że Komisja powinna dopilnować, by państwa członkowskie przekazywały jej spójne i wiarygodne informacje o nieprawidłowościach;
183. z zadowoleniem przyjmuje proaktywne podejście Komisji w odniesieniu do okresu programowania 2014–2020, którego celem jest wspieranie – za pomocą doradztwa, monitorowania i pomocy technicznej – krajowych planów działania, które będą wdrażane do 2016 r.; uznaje, że dzięki temu proaktywnemu podejściu Komisja zamierza ograniczyć ryzyko ewentualnego zawieszenia płatności na programy operacyjne po 2016 r.;
184. oczekuje, że Komisja zawiesi płatności i narzuci korekty finansowe w stosunku do tych państw członkowskich, które nie osiągnęły tych celów, jedynie w ostateczności, w przypadku gdy zostaną wyczerpane wszystkie pozostałe instrumenty prewencyjne, korekcyjne i pomocowe;
185. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że choć Komisja od dawna zajmowała się problemami oczywistych błędów w zamówieniach publicznych w dziedzinie polityki spójności, to obecnie czyni to w sposób bardziej skoordynowany w ramach planu działania sprawie zamówień publicznych; wzywa w związku z tym Komisję do przyspieszenia wdrożenia tego planu i do corocznego zdawania sprawozdania z postępów w tym zakresie;

186. oczekuje, że Komisja powoła grupę wysokiego szczebla, która będzie pełniła wiodącą rolę w działaniach na rzecz rozwiązania problemów dotyczących zamówień publicznych oraz będzie promowała ich uproszczenie;
187. zachęca Komisję i państwa członkowskie do wykorzystania możliwości, jakie dają elektroniczne zamówienia publiczne, które mają wysoki potencjał zwiększenia przejrzystości, rozszerzenia dostępu do przetargów, również dla MŚP, oraz zapobiegania nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym;
188. zachęca Komisję i państwa członkowskie do kontynuacji wysiłków w dziedzinie wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk;
189. z zadowoleniem przyjmuje komputerowe narzędzie powiadamiania o nadużyciach finansowych ARACHNE i wzywa wszystkie państwa członkowskie do zakodowania kompleksowych danych o wysokiej jakości, tak aby przyczynić się do prawidłowego działania tego programu;

Część XV – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 11/2015 pt. „Czy Komisja dobrze zarządza umowami o partnerstwie w sprawie połowów?”

190. z zadowoleniem przyjmuje stabilniejsze ramy prawne, jakie oferują umowy o partnerstwie w sprawie połowów w porównaniu z umowami prywatnymi; zauważa, że europejscy armatorzy opowiedzieli się za umowami o partnerstwie w sprawie połowów i zwrócili się do Komisji o rozszerzenie sieci umów;
191. zwraca się do Komisji o ściślejsze przestrzeganie klauzuli wyłączności; zauważa, że choć niektóre czynniki nie zależą od Komisji, Komisja powinna przystąpić do negocjowania nowego protokołu odpowiednio wcześniej przed wpływem ważności protokołu obowiązującego; wzywa Komisję do skrócenia czasu negocjacji, jeśli to tylko możliwe;
192. wzywa Komisję do zwiększenia spójności umów o partnerstwie w sprawie połowów z innymi unijnymi inicjatywami i źródłami finansowania w sektorze rybołówstwa w tym samym regionie oraz do określenia regionalnych strategii rozwoju w obszarze zarządzania rybołówstwem i dopilnowania, by protokoły negocjowane w tym samym regionie były spójne z odnośną strategią regionalną oraz innymi rodzajami unijnego finansowania;
193. zwraca się do Komisji, by skupiła się bardziej na restrykcyjnych warunkach technicznych, takich jak wąska definicja łowisk; zwraca uwagę na fakt, że mogłoby to wpłynąć na rentowność unijnej floty zewnętrznej;
194. zwraca się do Komisji o uwzględnienie poziomów wykorzystania uprawnień z poprzednich protokołów, a także dążenie do tego, by w większym stopniu uzależnić wysokość opłat z tytułu praw dostępu do zasobów rybnych od faktycznej wielkości połowów, dbając jednocześnie o to, by nie zakłócić działalności połowowej;
195. z niepokojem zauważa, że koszty negocjowanych przez Komisję umów o partnerstwie w sprawie połowów były stosunkowo wysokie w porównaniu ze stopniem wykorzystania uprawnień w przeszłości; zwraca się do Komisji, aby w trakcie przygotowań do negocjacji na temat umów o partnerstwie w sprawie połowów uwzględniła zasady oszczędności, wydajności i skuteczności, aby uzyskać efekt gospodarności i zagwarantować przestrzeganie zasad należytego zarządzania finansami;
196. zauważa, że oceny *ex post* powinny skupiać się na spójnej i porównywalnej analizie stopy zwrotu w odniesieniu do środków publicznych wydatkowanych na podstawie protokołów oraz kompleksowej i krytycznej analizie ich skuteczności dla Unii i danego kraju partnerskiego;
197. zachęca Komisję do wzmocnienia jej pozycji negocjacyjnej; podkreśla znaczenie łącznego wkładu finansowego Unii na rzecz krajów partnerskich;

198. wzywa Komisję do zastosowania w sprawozdaniu z oceny *ex post* najbardziej aktualnych danych; zwraca się do Komisji o terminowe ich udostępnienie zainteresowanym stronom;
199. wzywa Komisję do promowania przyjęcia licencji elektronicznych lub wykazu statków uprawnionych do połowów w krajach partnerskich na cały okres ważności licencji; podkreśla konieczność zmniejszenia opóźnień w procesie wnioskowania o wydanie licencji; wzywa Komisję do zidentyfikowania i ograniczenia wąskich gardeł w procedurze;
200. zwraca się do Komisji o dopilnowanie, by nowa baza danych dotyczących połowów była w pełni wykorzystywana przez państwa członkowskie bandery i dostarczała wiarygodnych danych o połowach, które można konsolidować, monitorować i aktualizować;
201. zauważa, że Komisja utworzyła bazę danych na potrzeby zarządzania danymi dotyczącymi połowów; zauważa ponadto, że ta baza danych powinna zawierać tygodniowe dane dotyczące połowów każdego państwa członkowskiego w rozbiciu na łowiska; z niepokojem zauważa, że w czasie przeprowadzania kontroli przez Trybunał baza ta wciąż nie działała oraz że państwa członkowskie nie spełniły wymogów w zakresie sprawozdawczości; zwraca się do Komisji o rozwiązanie tego problemu we współpracy z państwami członkowskimi oraz o uwzględnienie wyraźnych i spójnych danych dotyczących rzeczywistych ostatecznych połowów, aby uniknąć ewentualnych negatywnych skutków finansowych, w przypadku gdyby ostateczny połów był większy od referencyjnej pojemności brutto;
202. wzywa Komisję do ściślejszego monitorowania wdrażania wsparcia sektorowego, aby zapewnić jego skuteczność i opłacalność; zwraca się do Komisji o zapewnienie skutecznej koordynacji działań realizowanych przez kraje partnerskie; zwraca się do Komisji o włączenie do protokołów formalnych warunków kwalifikowalności działań, które mają być finansowane;
203. wzywa Komisję do dopilnowania, by wypłaty z tytułu wsparcia sektorowego były spójne z innymi płatnościami w ramach wsparcia budżetowego i opierały się na wynikach osiągniętych przez kraje partnerskie we wdrażaniu wspólnie uzgodnionych działań;
204. z niepokojem zauważa, że choć płatności z tytułu wsparcia sektorowego powinny być realizowane, dopiero kiedy kraje partnerskie są w stanie udokumentować osiągnięte wyniki, to w obowiązujących aktualnie protokołach nadal nie ma możliwości częściowej płatności w przypadku częściowego osiągnięcia wyników; przyjmuje do wiadomości uwagę Komisji, że w przypadku braku wyników lub niezadowalających wyników płatności z tytułu wsparcia sektorowego na następny rok zostaną zawieszane i nie będą wypłacane, dopóki docelowe wyniki nie zostaną osiągnięte; wzywa jednak Komisję do uwzględnienia w nowych protokołach, tam gdzie jest to możliwe, możliwości częściowej płatności z tytułu wsparcia sektorowego;

Część XVI – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 12/2015 pt. „Nieumiejętne zarządzanie działaniami w obszarze transferu wiedzy i doradztwa wpływa negatywnie na realizację celu priorytetowego UE polegającego na wspieraniu gospodarki wiejskiej opartej na wiedzy”

205. domaga się, by państwa członkowskie wprowadziły procedury służące do analizy potrzeb podmiotów na obszarach wiejskich w zakresie wiedzy i umiejętności, które to procedury będą wykraczać poza określenie ogólnej tematyki, w szczególności na potrzeby zaproszeń do składania wniosków lub postępowań o udzielenie zamówienia, oraz by Komisja przedstawiła dodatkowe wytyczne dotyczące sposobu, w jaki państwa członkowskie powinny przeprowadzać takie cykliczne analizy, przy czym powinna sformułować je w sposób szczegółowy;
206. wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by wsparcie na potrzeby tworzenia nowych usług doradczych było udzielane wyłącznie wówczas, gdy występuje potwierdzony niedobór odpowiednich usług na danym obszarze oraz istnieje potrzeba finansowania nowego personelu, obiektów lub sprzętu;
207. wzywa państwa członkowskie, by wybierały dostawców usług, którzy otrzymają środki publiczne w drodze uczciwej i przejrzystej konkurencji, niezależnie od tego, czy stosowane są zaproszenia do składania wniosków, czy formalne procedury zamówień publicznych;
208. zaleca państwom członkowskim uwzględnienie dokumentu pt. „Zamówienia publiczne – porady dla osób odpowiedzialnych za udzielanie zamówień publicznych dotyczące unikania najczęstszych błędów popełnianych w projektach finansowanych z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych”;

209. zwraca się do Komisji, by przedstawiła dodatkowe szczegółowe wytyczne dotyczące świadczenia usług przez władze, a także podwykonawstwa i oceny usług świadczonych przez konsorcja oraz należycie monitorowała procedury państw członkowskich, aby zapewnić konkurencyjność, uczciwość i przejrzystość wyboru działań w obszarze transferu wiedzy i doradztwa;
210. wzywa państwa członkowskie, by oceniły potrzebę wspierania działań w obszarze transferu wiedzy i doradztwa, które są łatwo dostępne na rynku po rozsądnych cenach, i – jeśli jest to uzasadnione – by dbały o to, by koszty wspieranych działań nie przekraczały kosztów podobnych działań oferowanych na rynku;
211. zwraca się do Komisji, by opierała się na pierwszych działaniach podjętych w celu zapewnienia komplementarności, aby ograniczyć ryzyko podwójnego finansowania i dublowania struktur administracyjnych;
212. wzywa państwa członkowskie, by ustanowiły systemy informacji zwrotnych wykorzystujące informacje uzyskane w ramach monitorowania i oceny w celu udoskonalenia przyszłych zaproszeń do składania wniosków lub postępowań o udzielenie zamówienia, oraz wzywa Komisję do przedstawienia wytycznych na temat sposobu, w jaki państwa członkowskie mogą przeprowadzać tego rodzaju cykliczne procedury dotyczące informacji zwrotnych, a także do monitorowania, czy zostały one wprowadzone przez państwa członkowskie;
213. zwraca się do Komisji o niezwłoczne zwiększenie profilu ryzyka działań w obszarze transferu wiedzy i doradztwa oraz o odpowiednie podniesienie jakości swoich działań nadzorczych i zarządczych;
214. wzywa państwa członkowskie do dzielenia się najlepszymi praktykami oraz do dalszego przeprowadzania oceny projektów, tak by wypracować dobrą podstawę dla okresu wdrażania 2014–2020;
215. wzywa Komisję do upublicznienia kompleksowej oceny usług doradczych skupiającej się na wynikach i skutkach netto, aby uniknąć czysto ilościowej oceny inwestycji;
216. zwraca się do Komisji, by popierała wymianę dobrych praktyk w dziedzinie podejścia metodologicznego za pomocą działań polegających na tworzeniu sieci;

Część XVII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 13/2015 pt. „Wsparcie UE dla państw produkujących drewno w ramach planu działania FLEGT”

217. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne poświęcone wsparciu unijnemu dla państw produkujących drewno w ramach planu działania na rzecz egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (FLEGT) i przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia;
218. uważa, że inicjatywa FLEGT odgrywa zasadniczą rolę w poprawie zarządzania lasami, ochronie lasów i zapewnieniu egzekwowania prawa, zwłaszcza przez zastosowanie wszelkich możliwych środków m.in. dobrowolnych umów o partnerstwie czy finansowego badania due diligence, aby rozwiązać światowy problem nielegalnego pozyskiwania drewna i pomóc w zabezpieczeniu wywozu drewna do Unii;
219. wyraża jednak ubolewanie z powodu skumulowanych uchybień stwierdzonych na etapie realizowania planu działania i projektów FLEGT, co wymaga teraz szybkiej i dokładnej oceny;
220. jest głęboko przekonany, że po przeznaczeniu 300 mln EUR w latach 2003–2013 na wsparcie związane z FLEGT, obecnie nadszedł czas na przeprowadzenie poważnej analizy kosztów i korzyści procesu FLEGT w zakresie ograniczenia nielegalnego pozyskiwania drewna i powiązanego handlu, lecz również udoskonalenia koncepcji istniejących mechanizmów, aby poprawić ich wyniki i zwiększyć ich wpływ;

221. ubolewa nad powolnym wdrażaniem planu działania FLEGT, nad późnym przyjęciem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie drewna) oraz nad powolnym wyciąganiem przez Komisję wniosków z ogólnego finansowania FLEGT;
222. wzywa Komisję do ukierunkowania działań pomocowych dzięki precyzyjnym celom i kryteriom; zwraca się zatem do Komisji o odejście od finansowania unijnego z różnych budżetów i o rozważenie zastosowania jednego, jednolitego i jasno określonego budżetu;
223. apeluje do Komisji o sprawne wzmocnienie ram przejrzystości i rozliczalności dzięki monitorowaniu i regularnej sprawozdawczości oraz uwzględnieniu odpowiedniej oceny postępów; wzywa ponadto Komisję do prowadzenia monitorowania i sprawozdawczości w zakresie wykonania w państwach członkowskich unijnego rozporządzenia w sprawie drewna oraz do podjęcia niezbędnych działań prawnych w celu zapewnienia stosowania tego rozporządzenia;
224. wzywa Komisję do włączenia wysiłków w zakresie zwalczania nielegalnego pozyskiwania drewna do poszczególnych strategii Unii i do działań zaangażowanych służb oraz do lepszego koordynowania tych wysiłków;
225. przypomina, że identyfikowalność produktów z drewna dzięki skutecznemu i legalnemu systemowi zezwoleń uzgodnionych między Unią a państwami eksportującymi drewno powinna zostać uznana za stały główny cel, zwłaszcza przy uwzględnieniu czynników wskazanych przez Trybunał, takich jak rozpowszechniona korupcja, słabe egzekwowanie prawa czy niewystarczająca ocena zagrożeń i ograniczenia dotyczące projektów;
226. wzywa Komisję, aby w przyszłych dwustronnych lub wielostronnych umowach handlowych negocjowała normy dotyczące przywozu drewna, tak aby nie zaprzepaścić sukcesów osiągniętych wraz z państwami produkującymi drewno dzięki planowi działania FLEGT;
227. uważa, że luki dotyczące zarządzania w systemie FLEGT należy zlikwidować albo przez zewnętrzną ocenę działania FLEGT, albo powinna je doraźnie zlikwidować Komisja;

Część XVIII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 14/2015 pt. „Czy instrument inwestycyjny AKP wnosi wartość dodaną?”

228. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne poświęcone wartości dodanej instrumentu inwestycyjnego dotyczącego państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP), gdyż stanowi ono konkretny i pozytywny przykład działań podjętych przez Trybunał w następstwie procedury udzielenia absolutorium za 2012 i 2013 r., w ramach których Parlament zaapelował o sporządzenie przed śródkresowym przeglądem zewnętrznego mandatu Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) i śródkresowym przeglądem instrumentu inwestycyjnego sprawozdania specjalnego dotyczącego wyników zewnętrznej działalności pożyczkowej EBI i jej zgodności z polityką i celami Unii w zakresie rozwoju;
229. uważa, że włączenie takiej kontroli instrumentu inwestycyjnego AKP do planu pracy Trybunału jest dobrą praktyką pod kątem współpracy Parlamentu z Trybunałem i prowadzenia przez nie wspólnej kontroli;
230. uważa to sprawozdanie z kontroli za ważny krok, gdyż jest to pierwsza kontrola przeprowadzona przez Trybunał w tej konkretnej dziedzinie; ubolewa nad tym, że instrument inwestycyjny AKP nie jest objęty zakresem corocznej kontroli przeprowadzanej przez Trybunał w celu wydania poświadczenia wiarygodności;
231. zwraca uwagę na pozytywne wnioski dotyczące spójności instrumentu inwestycyjnego AKP z celami unijnej polityki rozwoju oraz na jego rolę katalizatora; z zadowoleniem przyjmuje dobrze układającą się współpracę między EBI a Komisją, zwłaszcza w zakresie poszukiwania i wyboru projektów;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 z dnia 20 października 2010 r. ustanawiające obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna (Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 23).

232. niemniej jednak ubolewa nad tym, że Trybunał nie mógł precyzyjnie określić wartości dodanej wnoszonej przez instrument inwestycyjny AKP; zwraca się zatem do Trybunału, by w swoich przyszłych sprawozdaniach specjalnych podawał konkretniejsze przykłady i wybierał niektóre projekty w celu lepszego zobrazowania swoich wniosków i zaleceń; wzywa Trybunał, by wykorzystał to pierwsze doświadczenie i jeszcze bardziej udoskonalił narzędzia umożliwiające ocenę efektu mnożnikowego, roli katalizatora i wartości dodanej takich instrumentów; zwraca się również do Trybunału, by rozważał kwestię wartości dodanej nie tylko z perspektywy klasycznego tryptyku (oszczędność, wydajność, skuteczność), ale w szerszym kontekście obejmującym drugi tryptyk (ekologia, równość i etyka);
233. zgadza się z zaleceniami Trybunału; wzywa w związku z tym Komisję, by uwzględniła zalecenia Trybunału w swoich przyszłych wnioskach ustawodawczych i negocjacjach, np. tych dotyczących przeglądu zewnętrznego mandatu EBI czy okresu po wygaśnięciu umowy z Kotonu;
234. zaleca szybkie dostosowanie instrumentu inwestycyjnego i polityki EBI do wyników konferencji COP21 i ewentualnych milenijnych celów rozwoju (MCR) na okres po 2015 r., aby zapewnić spójność polityczną Unii; uważa, że należy jeszcze bardziej priorytetowo potraktować zwalczanie zmiany klimatu i wszystkich jej bezpośrednich i pośrednich skutków, zwłaszcza w najuboższych krajach świata;
235. uważa, że niezwykle istotne jest, aby EBI stale poświęcał czas analizie due diligence i narzędziom oceny wyników w celu uzyskania lepszej wiedzy na temat profilu pośredników finansowych i beneficjentów, a także w celu lepszego oceniania skutków projektów dla beneficjentów końcowych; wzywa EBI do uwzględnienia z pełną powagą zaleceń Trybunału i do ulepszenia obecnych praktyk, aby zwiększyć wartość dodaną instrumentu inwestycyjnego AKP;
236. jest zdania, że żadne środki pochodzące od unijnych podatników nie powinny być wyłączone z procedury udzielania absolutorium przez Parlament; ponownie podkreśla zatem i jest w pełni przekonany, że instrument inwestycyjny AKP, którym w imieniu Unii zarządza EBI, powinien być poddany procedurze udzielania absolutorium przez Parlament, ponieważ jest finansowany z podatków płaconych przez podatników Unii;
237. zauważa, że w 2015 r. trzeba będzie przedłużyć przewidzianą w art. 287 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej umowę trójstronną regulującą współpracę między EBI, Komisją i Trybunałem Obrachunkowym w zakresie metod kontroli stosowanych przez Trybunał Obrachunkowy w odniesieniu do zarządzania przez EBI funduszami Unii i państw członkowskich; ponownie zaznacza, że według Parlamentu należy uaktualnić zakres kompetencji Trybunału w tym względzie przez uwzględnienie wszelkich nowych instrumentów finansowych EBI angażujących fundusze publiczne z Unii lub z Europejskiego Funduszu Rozwoju;

Część XIX – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 15/2015 pt. „Wsparcie z Funduszu Energetycznego AKP–UE na rzecz energii ze źródeł odnawialnych w Afryce Wschodniej”

238. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne poświęcone wsparciu z Funduszu Energetycznego AKP–UE na rzecz energii ze źródeł odnawialnych w Afryce Wschodniej i przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia;
239. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że począwszy od drugiego zaproszenia do składania wniosków w ramach Funduszu Energetycznego wstępna analiza wykonalności stała się obowiązkowa; podkreśla, że taka analiza wykonalności powinna opierać się na dokładnych i realistycznych scenariuszach; podkreśla również, że już na etapie scenariusza należy zastanowić się, jak można włączyć społeczność lokalną w realizację projektu, aby poprawić zaangażowanie na szczeblu lokalnym oraz promować projekt;
240. jest zdania, że należy lepiej określić związek między wykonalnością projektu a jego zrównoważonością społeczną, gospodarczą i środowiskową, aby zapewnić nie tylko skuteczność, spójność i rozpoznawalność projektów inwestycyjnych Funduszu Energetycznego, ale również ich efektywność i szerszy wpływ w danych regionach;

241. uważa, że należy regularnie monitorować projekty i powiązane zagrożenia oraz przyjąć natychmiastowe środki zmniejszające ryzyko z myślą o dostosowaniu w razie potrzeby strategii zamówień publicznych oraz procesu selekcji i wdrażania; uważa, że wnioski przedstawione w sprawozdaniach z monitorowania należy wykorzystywać przy realizacji następnych zaproszeń do składania wniosków;
242. apeluje, by w ramach Funduszu Energetycznego zapewniono udział lokalnych zainteresowanych stron, jak organizacje pozarządowe czy społeczności lokalne, w realizacji wszystkich etapów projektu, od uruchomienia do etapu po jego zakończeniu, a także by uwzględniano wymogi związane z konkretnymi projektami; apeluje o stałe wsparcie dla budowania zdolności lokalnych obejmujące właściwą ofertę szkoleniową przez cały cykl życia projektów, przy czym głównym celem jest tu dalsze zwiększanie zaangażowania lokalnego i wspieranie koordynacji, tak by projekt zachował rentowność i zrównoważony charakter po upływie okresu finansowania;
243. zwraca się do Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju (DG DEVCO) o dopilnowanie, by partnerzy zaangażowani w realizację działań odpowiadali na wszystkie wnioski o dodatkowe informacje dotyczące realizacji projektu(ów); wzywa DG DEVCO do skupienia się zwłaszcza na potencjalnych działaniach związanych z korupcją lub nadużyciami finansowymi podejmowanych przez partnerów zaangażowanych w realizację działań, przy czym należy jednocześnie unikać dodatkowych zbędnych obciążeń administracyjnych; natomiast gdy dojdzie do korupcji lub nadużyć finansowych, wzywa DG DEVCO do należytego rozwiązania umów i poszukiwania nowych partnerów w regionie;
244. zwraca się do Komisji o zapewnienie spójności polityki i bliskiej współpracy z pozostałymi podmiotami w terenie, zwłaszcza z organami ONZ oraz z inicjatywą SE4ALL („Zrównoważona energia dla wszystkich”), działającymi nie tylko w dziedzinie energii, w celu uzyskania jak najlepszych wyników dla ludności zamieszkującej dany region i dla środowiska; uważa, że w ramach wszystkich projektów należy w miarę możliwości w jak największym stopniu wykorzystywać synergii z innymi projektami realizowanymi w terenie, w tym z projektami będącymi na etapie planowania;

Część XX – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 16/2015 pt. „Zwiększenie bezpieczeństwa dostaw energii poprzez rozwój wewnętrznego rynku energii – konieczność podjęcia dalszych działań”

245. z myślą o właściwym i nieprzerwanym funkcjonowaniu wewnętrznego rynku energii wzywa państwa członkowskie, by koordynowały swoje inwestycje w infrastrukturę energetyczną oraz sposób regulowania krajowych rynków energii w celu zapewnienia optymalnego dysponowania funduszami unijnymi;
246. uważa, że reformy rynku energii inicjowane są na szczeblu państw członkowskich; uważa, że wdrażanie wspólnie przyjętych pakietów energetycznych, w szczególności trzeciego pakietu energetycznego, stworzyłoby warunki dla utworzenia wewnętrznego rynku energii;
247. uwzględniając przyszłe podejście regionalne do bezpieczeństwa energetycznego, podkreśla, jak ważne jest, by poszczególne państwa członkowskie były w stanie zapewnić niezbędną infrastrukturę umożliwiającą eksport i import energii, a także tranzyt przez te państwa energii elektrycznej i gazu;
248. podkreśla, że wszystkie przyszłe projekty unijne w dziedzinie energetyki muszą być zgodne z przepisami UE i z zasadami unii energetycznej, jakimi są: dywersyfikacja, bezpieczeństwo dostaw, dostępność, konkurencyjność i zrównoważony charakter;
249. uważa, że wzmocnienie i udoskonalanie wzajemnych połączeń między sąsiadującymi państwami członkowskimi powinno być uważane za priorytet; zachęca do rozwoju dwukierunkowej przepustowości (zdolności przepływu w obu kierunkach) w każdym transgranicznym punkcie połączenia międzysystemowego, przy zaangażowaniu państw członkowskich, przez terytorium których przebiegają odnośne korytarze;
250. uważa, że realizacja strategicznych projektów infrastrukturalnych przyczynia się do zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego w perspektywie średnio- i długoterminowej;
251. wzywa Komisję do przyznania Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki zwiększonych środków finansowych i niezbędnych uprawnień, a także uważa, że należy dać tej agencji możliwość zatrudniania dodatkowych pracowników, tak aby była w stanie wdrożyć system monitorowania rynków energii w sposób pełny i skuteczny;

Część XXI – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 17/2015 pt. „Wsparcie Komisji na rzecz grup zadaniowych ds. młodzieży: udane przekierowanie finansowania z EFS, lecz niewystarczający nacisk na rezultaty”

252. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału, popiera jego zalecenia i wyraża zadowolenie, że Komisja je przyjmuje i weźmie je w przyszłości pod uwagę; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja wdrożyła te zalecenia w ramach prawnych europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na okres 2014–2020, umożliwiając tym samym lepsze wykorzystanie środków finansowych, między innymi dzięki ramom i rezerwie wykonania, warunkom wstępnym oraz wspólnym wskaźnikom produktu i rezultatu;
253. zwraca uwagę, że bezrobocie młodzieży jest poważnym problemem w Unii, na którego rozwiązanie należy przeznaczyć odpowiednie zasoby na poziomie unijnym i krajowym; usilnie zachęca państwa członkowskie do wykorzystania dostępnego wsparcia unijnego;
254. zauważa, że grupy zadaniowe ds. młodzieży były głównie zadaniem politycznym i tak były przedstawiane od samego początku, a ich celem było przekonanie rządów krajowych do przekierowania niewykorzystanych środków na walkę z bezrobociem młodzieży bez narzucania dodatkowych procedur administracyjnych lub prawnych oraz bez przydzielania nowych środków;
255. zwraca uwagę na politycznie trudny charakter tego zadania i przyznaje, że grupy zadaniowe ds. młodzieży wykonały pożyteczną pracę, tj. udało im się zwiększyć świadomość na najwyższym szczeblu politycznym, skłonić do współpracy różne organy polityczne i administracyjne oraz przekonać je, by przedkładały zatrudnienie młodzieży nad inne inicjatywy;
256. podkreśla, że potrzebne jest skupienie się na wykonaniu i wynikach, i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowe ramy regulacyjne na okres programowania 2014–2020 obejmują przepisy dotyczące przedstawiania przez państwa członkowskie sprawozdań na temat wyników;
257. zauważa, że często państwa członkowskie, które najbardziej potrzebują finansowania, również cierpią z powodu słabej zdolności administracyjnej, co prowadzi do skupienia się na zarządzaniu projektem, zamiast na zarządzaniu celami inwestycyjnymi;
258. zauważa, że skutki inwestycji są nadal w znacznej mierze monitorowane z użyciem wskaźników ilościowych, co w nie odzwierciedla wszystkich aspektów dobrej praktyki oceny; zauważa, że produkt nie jest równy efektowi;
259. wzywa Komisję do ustanowienia mechanizmu wczesnego ostrzegania przed niewykorzystanymi środkami w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, tak aby państwa członkowskie miały wystarczająco dużo czasu na realokację funduszy na środki na rzecz zatrudnienia ludzi młodych;
260. oczekuje na sprawozdanie Trybunału na temat wdrażania w państwach członkowskich unijnej gwarancji dla młodzieży, które to sprawozdanie ma zostać ukończony na początku 2017 r., i proponuje uwzględnienie wyniku wdrażania w śródkresowym przeglądzie wieloletnich ram finansowych;

Część XXII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 20/2015 pt. „Efektywność kosztowa wsparcia unijnego w ramach rozwoju obszarów wiejskich na rzecz inwestycji nieprodukcyjnych w dziedzinie rolnictwa”

261. zaleca Komisji zachęcanie państw członkowskich do realizacji inwestycji nieprodukcyjnych w większej synergii z innymi działaniami w obszarze rozwoju obszarów wiejskich lub programami środowiskowymi, ponadto począwszy od 2017 r., zaleca Komisji monitorowanie realizacji inwestycji przez odpowiednie państwa członkowskie w oparciu o ich roczne sprawozdania z realizacji;
262. zaleca Komisji dostarczanie państwom członkowskim wskazówek dotyczących kryteriów wyboru inwestycji nieprodukcyjnych na okres programowania 2014–2020 oraz sprawdzanie, czy stosują one odpowiednie procedury wyboru projektów; w związku z tym zaleca również państwom członkowskim zapewnienie przejrzystości procedur wyboru inwestycji nieprodukcyjnych, podanie ich do publicznej wiadomości i pomyślnie ich zrealizowanie oraz skuteczne zweryfikowanie ich zgodności tymi kryteriami;

263. zaleca Komisji zapewnienie monitorowania wkładu inwestycji nieprodukcyjnych w osiągnięciu celów rolnościowych UE lub przynajmniej szczegółowej oceny podczas ocen dotyczących okresu programowania 2014–2020;
264. zaleca Komisji zachęcanie i wspieranie tych państw członkowskich, w których wspieranie inwestycji nieprodukcyjnych pełni ważną rolę w określeniu szczegółowych wskaźników rezultatu dla najczęściej dofinansowywanych inwestycji nieprodukcyjnych w celu zapewnienia lepszego monitorowania i oceny wkładu inwestycji nieprodukcyjnych w osiągnięciu celów rolnościowych Unii; w związku z tym zwraca się do państw członkowskich o informowanie o tych wskaźnikach, począwszy od czerwca 2016 r., w swoich rocznych sprawozdaniach z realizacji i uwzględnianie oceny rezultatów inwestycji nieprodukcyjnych w swoich planach oceny;
265. zaleca Komisji przygotowanie dalszych wytycznych dotyczących wyznaczenia kryteriów określających cechy dochodowe inwestycji nieprodukcyjnych, na które przyznano najwyższe stawki pomocy, a państwom członkowskim zaleca niezwłoczne ustanowienie takich kryteriów oraz korzystanie z nich w celu regulowania intensywności wsparcia;
266. zwraca się do państw członkowskich o niezwłoczne rozpoczęcie wdrażania procedur w celu zagwarantowania, by koszty wsparcia udzielanego na rzecz inwestycji nieprodukcyjnych nie przekraczały kosztów towarów, usług czy robót tego samego typu oferowanych na rynku; uważa, że w związku z tym państwa członkowskie powinny określić odpowiednie wartości odniesienia lub koszty referencyjne, z którymi w ramach swoich kontroli administracyjnych regularnie porównywałyby koszty inwestycji nieprodukcyjnych;
267. zaleca Komisji korzystanie z dostarczonych przez państwa członkowskie informacji na temat kontroli oraz weryfikacji działań w związku z zatwierdzaniem programów rozwoju obszarów wiejskich na okres programowania 2014–2020 w celu dopilnowania, by państwa członkowskie określiły i wprowadziły w życie stosowne procedury dotyczące racjonalności kosztów oraz w celu sprawdzenia, czy państwa członkowskie skutecznie stosują mechanizmy kontroli przewidziane w tym obszarze; zaleca również Komisji ułatwianie wymiany dobrych praktyk między państwami członkowskimi dotyczących ustanowienia procedur przeprowadzania kontroli w zakresie racjonalności kosztów;
268. zaleca państwom członkowskim ustalenie, przed przeprowadzeniem pierwszych kontroli na miejscu dotyczących okresu 2014–2020, metody terminowej konsolidacji i analizy przyczyn błędów wykrytych w trakcie kontroli, a także podjęcie niezbędnych kroków zmierzających do usprawnienia swoich systemów zarządzania programami inwestycji nieprodukcyjnych i systemów ich kontroli;
269. zaleca Komisji wzięcie pod uwagę uchybień stwierdzonych przez Trybunał w obszarze wydatków na inwestycje nieprodukcyjne i przyjęcie wraz z państwami członkowskimi odpowiednich środków w celu zapewnienia właściwego zarządzania finansami w przypadku tego rodzaju inwestycji;

Część XXIII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 22/2015 pt. „Nadzór UE nad agencjami ratingowymi – dobrze ugruntowany, ale jeszcze nie w pełni skuteczny”

270. podkreśla, że celem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 ⁽¹⁾ w sprawie agencji ratingowych jest wprowadzenie „wspólnego podejścia regulacyjnego w celu zwiększenia uczciwości, przejrzystości, odpowiedzialności, dobrego zarządzania i niezależności działalności w zakresie ratingu kredytowego, przyczyniając się do poprawy jakości ratingów kredytowych wystawianych w Unii i do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, przy jednoczesnym osiągnięciu wysokiego poziomu ochrony konsumentów i inwestorów” (art. 1 ww. rozporządzenia);
271. uznaje, że Trybunał i Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) porozumiały się co do wielu aspektów kontroli i zaleceń;
272. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że ESMA w krótkim czasie zapewnił dobre podstawy dla skutecznego nadzorowania agencji ratingowych w Unii; odnotowuje jednak, że Trybunał uważa tę procedurę za uciążliwą za sprawą podziału na etapy: sprawdzania kompletności wniosku i sprawdzania zgodności z przepisami, zgodnie z wymogami rozporządzenia;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 1).

273. podziela opinię Trybunału, że w trakcie procesu rejestracji ESMA powinien odpowiednio dokumentować przeprowadzane oceny wszystkich wymogów regulacyjnych dotyczących metod sporządzania ratingów kredytowych, zaś dowody procesu zatwierdzania powinny być przechowywane nie tylko w wewnętrznej korespondencji, ale również w specjalnych aktach spraw;
274. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Trybunał i ESMA uzgodniły podejście ESMA oparte na analizie ryzyka; uważa, że proces identyfikacji ryzyka powinien być przejrzysty, zrozumiały i możliwy do prześledzenia;
275. jest zdania, że wszystkie dochodzenia powinny być odpowiednio dokumentowane, tak aby wykazać, że wszystkie wnioski są poparte odpowiednimi analizami dowodów, i dopilnować, by takie analizy były przeprowadzane; zwraca uwagę, że w związku z tym Trybunał zaleca wprowadzenie specjalnego narzędzia informatycznego służącego nadzorowi; odnotowuje stanowisko ESMA, że jego obecne narzędzia monitorowania są skuteczne; jest jednak przekonany, że specjalne narzędzie informatyczne umożliwiłoby najlepsze zarządzanie informacjami w sposób przejrzysty, zrozumiały i możliwy do prześledzenia, biorąc pod uwagę normalne wskaźniki rotacji personelu; zwraca się zatem do ESMA, aby przy planowaniu budżetowym przewidział wprowadzenie takiego narzędzia informatycznego;
276. przypomina, że jednym z celów i zadań rozporządzenia w sprawie agencji ratingowych jest zapewnienie niezależności i unikanie konfliktów interesów (zob. załącznik I do tego rozporządzenia); w związku z tym uważa, że agencje ratingowe powinny również sprawdzać działalność handlową analityków ratingowych; niemniej jednak jest zdania, że ESMA powinien w uporządkowany sposób nadzorować stosowane przez agencje ratingowe systemy postępowania na wypadek konfliktu interesów;
277. wskazuje na przepisy art. 23 rozporządzenia w sprawie agencji ratingowych, które stanowią, że: „podczas wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia Urząd, Komisja ani żadne organy publiczne państwa członkowskiego nie ingerują w zawartość ratingów kredytowych ani w metodologię ich sporządzania”; uważa, że wdrażanie metodologii agencji ratingowych można zatem monitorować, po zakończeniu rejestracji, jedynie dzięki bieżącym procedurom nadzorczym;
278. zgadza się, że ESMA powinien badać wszystkie ważne aspekty projektowania i wdrażania nieuwzględnionych dotychczas metod stosowanych przez agencje ratingowe; wyraża zaniepokojenie faktem, że zadanie to nie może zostać w pełni wykonane z powodu braku zasobów;
279. ubolewa nad tym, że obecny system nie gwarantuje skutecznej ochrony rynków w przypadku wycieku informacji, i wzywa ESMA do usprawnienia systemu kontroli w celu zapobiegania działaniom mogącym spowodować zakłócenia na rynkach oraz powstrzymywania tych działań;
280. ubolewa nad tym, że obecne zasady regulujące euro nie gwarantują wszystkim agencjom ratingowym zarejestrowanym w ESMA takiego samego traktowania; apeluje do Europejskiego Banku Centralnego i do prawodawcy Unii o jak najszybsze zaradzenie tej sytuacji;
281. przyjmuje do wiadomości, że centralne repozytorium zostanie włączone do europejskiej platformy ratingowej (art. 11a rozporządzenia w sprawie agencji ratingowych), która została utworzona w 2013 r. i nad którą prace są w toku; zwraca się do ESMA o zapewnienie trafności danych zgłaszanych przez agencje ratingowe;
282. wzywa ESMA do dalszego udoskonalenia i uspoźnienia praktyk agencji ratingowych w zakresie ujawniania informacji;
283. z zadowoleniem przyjmuje zamiar ESMA, by jeszcze udoskonalić swoją stronę internetową i publikować w szczególności wszystkie mające zastosowanie przepisy prawa i stosowne dokumenty oraz zwiększyć przystępność swojej strony internetowej dla użytkowników;
284. zauważa, że niektóre terminy użyte w metodologii rozporządzenia w sprawie agencji ratingowych mogą pozostawiać swobodę interpretacji, a zatem mogłyby mieć negatywny wpływ na wykonywanie tego rozporządzenia; zwraca się zatem do ESMA i do Trybunału o przekazanie Parlamentowi i Komisji wykazu przepisów prawa, które można by doprecyzować;

Część XXIV – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 2/2016 pt. „Sprawozdanie za 2014 r. dotyczące działań następczych związanych ze sprawozdaniami specjalnymi Europejskiego Trybunału Obrachunkowego”

285. wyraża zadowolenie z faktu, że 23 spośród 44 zaleceń w pełni wdrożono;
  286. z zadowoleniem przyjmuje również to, że Komisja w sumie zaakceptowała dodatkowe zalecenia Trybunału sformułowane w aktualnym sprawozdaniu specjalnym;
  287. zauważa jednak, że w odniesieniu do 18 spośród 44 zaleceń Trybunał stwierdził, że albo zostały wdrożone częściowo, albo nie zostały w ogóle wdrożone, albo też nie można było sprawdzić, czy zostały wdrożone;
    - a) w odniesieniu do polityki rolnej (10 zaleceń) działania następcze często dotyczyły Komisji i państw członkowskich, a Komisja była zdania, że wywiązała się z tego obowiązku;
    - b) w odniesieniu do polityki społecznej (2 zalecenia) podlegającej zarządzaniu dzielonemu Trybunał stwierdził, że nie zmierzono w sposób wystarczający wyników i skuteczności;
    - c) w odniesieniu do stosunków zewnętrznych (3 zalecenia) Trybunał stwierdził, że Komisja powinna bezpośrednio ocenić zasadność kosztów projektów i w mniejszym stopniu polegać na wiedzy rynkowej organizacji międzynarodowych, a ponadto że Komisja powinna była zaktualizować wspólny system informacji o stosunkach zewnętrznych (CRIS) pod względem jakości i bezpieczeństwa; oraz
    - d) w odniesieniu do konkurencji (3 zalecenia) Trybunał był zdania, że należy lepiej zarządzać wstępnymi dochodzeniami, zmniejszyć liczbę bezzasadnych skarg i udoskonalić interfejs SARI (sprawozdawczość o pomocy państwa);
  288. podkreśla, że z punktu widzenia organu udzielającego absolutorium sytuacja, gdy w rezultacie postępowań kontradyktoryjnych Komisja i Trybunał dochodzą do odmiennych wniosków, jest niezadowolająca; wzywa zatem obie instytucje do unikania takich sytuacji;
  289. wzywa Trybunał do wyraźnego wskazywania w swoich zaleceniach, jakich działań oczekuje od Komisji, a jakich od państw członkowskich;
  290. apeluje do Trybunału, aby opracował, wraz z krajowymi organami kontroli, system umożliwiający Trybunałowi ocenę działań następczych podejmowanych przez państwa członkowskie w związku z zaleceniami Trybunału;
  291. podkreśla, że nigdy nie otrzymał zadowolającego wyjaśnienia, dlaczego Komisja przez lata uznawała, że bardzo ważne jest, by dyrekcje generalne miały własne zdolności do przeprowadzania audytu wewnętrznego, a od kwietnia 2015 r. znów zgrupowała te zdolności poszczególnych dyrekcji w jednej Służbie Audytu Wewnętrznego;
  292. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu oraz do zarządzania jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (seria L).
-